

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

30 września 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 328/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.....	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 328/02	Sprawa C-411/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 27 maja 2019 r. — WWF Italia o.n.l.u.s. i in./Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)	2
2019/C 328/03	Sprawa C-415/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 28 maja 2019 r. — Blumar SpA/Agenzia delle Entrate.....	3
2019/C 328/04	Sprawa C-416/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 maja 2019 r. — Roberto Abate SpA/Agenzia delle Entrate	4

2019/C 328/05	Sprawa C-417/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 maja 2019 r. — Commerciale Gicap SpA/Agenzia delle Entrate.	4
2019/C 328/06	Sprawa C-419/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 29 maja 2019 r. — Irideos SpA/Poste Italiane SpA.	5
2019/C 328/07	Sprawa C-431/19 P: Odwołanie wniesione w dniu 5 czerwca 2019 r. przez Inpost Paczkomaty sp. z o.o. od wyroku Sądu dnia 19 marca 2019 w sprawach połączonych T-282/16 i T-283/16, Inpost Paczkomaty i Inpost/Komisja.	6
2019/C 328/08	Sprawa C-432/19 P: Odwołanie wniesione w dniu 5 czerwca 2019 r. przez Inpost S.A. od wyroku Sądu dnia 19 marca 2019 r. w sprawach połączonych T-282/16 i T-283/16, Inpost Paczkomaty i Inpost/Komisja.	7
2019/C 328/09	Sprawa C-434/19: Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Poste Italiane SpA/Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane.	8
2019/C 328/10	Sprawa C-435/19: Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Agenzia delle entrate — Riscossione/Poste Italiane SpA.	9
2019/C 328/11	Sprawa C-438/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 11 czerwca 2019 r. — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V./Frontline Digital GmbH.	10
2019/C 328/12	Sprawa C-443/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2019 r. — Vodafone España S.A.U./Diputación Foral de Guipúzcoa.	11
2019/C 328/13	Sprawa C-448/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 12 czerwca 2019 r. — WT/Subdelegación del Gobierno en Guadalajara.	12
2019/C 328/14	Sprawa C-452/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 12 czerwca 2019 r. — YV/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.	13
2019/C 328/15	Sprawa C-455/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 12 czerwca 2019 r. — YV/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.	14
2019/C 328/16	Sprawa C-469/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 19 czerwca 2019 r. — All in One Star Ltd.	15
2019/C 328/17	Sprawa C-477/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien (Austria) w dniu 21 czerwca 2019 r. — IE/Magistrat der Stadt Wien.	15
2019/C 328/18	Sprawa C-482/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 24 czerwca 2019 r. — JF i KG/Bankia S.A.	17
2019/C 328/19	Sprawa C-492/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 26 czerwca 2019 r. — OK.	18
2019/C 328/20	Sprawa C-493/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 26 czerwca 2019 r. — PL.	19

2019/C 328/21	Sprawa C-494/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 26 czerwca 2019 r. — QM	20
2019/C 328/22	Sprawa C-502/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 1 lipca 2019 r. — Postępowanie karne przeciwko Oriolowi Junquerasowi Viesowi.	21
2019/C 328/23	Sprawa C-509/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München (Niemcy) w dniu 4 lipca 2019 r. BMW Bayerische Motorenwerke AG/Hauptzollamt München	22
2019/C 328/24	Sprawa C-516/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 9 lipca 2019 r. — NMI Technologietransfer GmbH/EuroNorm GmbH	22
2019/C 328/25	Sprawa C-520/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ostravě (Republika Czeska) w dniu 9 lipca 2019 r. — ARMOSTAV MÍSTEK s.r.o./Odvolací finanční ředitelství.	23
2019/C 328/26	Sprawa C-526/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 9 lipca 2019 r. — Entoma SAS/Ministre de l'Économie et des Finances, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation	24
2019/C 328/27	Sprawa C-528/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 10 lipca 2019 r. — F-AG/Finanzamt Y	25
2019/C 328/28	Sprawa C-530/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 11 lipca 2019 r. — NM jako zarządca w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku NIKI Luftfahrt GmbH/ON	25
2019/C 328/29	Sprawa C-535/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 12 lipca 2019 r. — A/Latvijas Republikas Veselības ministrija	26
2019/C 328/30	Sprawa C-539/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I (Niemcy) w dniu 15 lipca 2019 r. — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V./Telefonica Germany GmbH & Co.OHG	27
2019/C 328/31	Sprawa C-543/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 16 lipca 2019 r. — Jebesen & Jessen (GmbH & Co.) KG/Hauptzollamt Hamburg	28
2019/C 328/32	Sprawa C-556/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 lipca 2019 r. — Société ECO TLC/Ministre de la transition écologique et solidaire	28
2019/C 328/33	Sprawa C-562/19 P: Odwołanie wniesione w dniu 2 lipca 2019 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) z 16 maja 2019r. w sprawach połączonych T-836/16 i T-624/17, Rzeczpospolita Polska/Komisja Europejska	29
2019/C 328/34	Sprawa C-570/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 26 lipca 2019 r. — Irish Ferries Ltd/National Transport Authority	30
2019/C 328/35	Sprawa C-578/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 lipca 2019 r. — X/Kuoni Travel Ltd	32

2019/C 328/36	Sprawa C-579/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (United Kingdom) w dniu 30 lipca 2019 r. — R (na wniosek Association of Independent Meat Suppliers i in.)/The Food Standards Agency	33
2019/C 328/37	Sprawa C-615/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 czerwca 2019 r. w sprawie T-399/17, Dalli/Komisja, wniesione w dniu 16 sierpnia 2019 r. przez Johna Dalliego	34
Sąd		
2019/C 328/38	Sprawa T-406/15: Wyrok Sądu z dnia 2 lipca 2019 r. — Mahmoudian/Rada (Odpowiedzialność pozaumowna — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu — Zamrożenie środków finansowych — Ograniczenia w zakresie wjazdu na terytoria państw członkowskich — Naprawienie szkody, jaką miał ponieść skarżący w wyniku umieszczenia i utrzymania jego nazwiska w wykazach osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające — Szkoda majątkowa — Krzywda)	36
2019/C 328/39	Sprawa T-522/15: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — CCPL i in./Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek opakowań spożywczych do sprzedaży detalicznej — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. — Wartość sprzedaży — Górna granica grzywiny — Proporcjonalność — Równość traktowania — Zdolność płatnicza)	37
2019/C 328/40	Sprawa T-8/16: Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Toshiba Samsung Storage Technology i Toshiba Samsung Storage Technology Korea/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek napędów optycznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG — Porozumienia o znamionach zmowy dotyczące przetargów organizowanych przez dwóch producentów komputerów — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i prawa do obrony — Kompetencje Komisji — Geograficzny zasięg naruszenia — Jednolite i ciągłe naruszenie — Zasada dobrej administracji — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien)	38
2019/C 328/41	Sprawy połączone T-244/16 i T-285/17: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Yanukovych/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Ciężący na Radzie obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej)	38
2019/C 328/42	Sprawa T-805/16: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — IPPT PAN/Komisja i REA (Klauzula arbitrażowa — Szósty i siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji — Decyzja o odzyskaniu środków w drodze potrącenia wierzytelności Unii wynikających z wykonania umów — Skuteczna ochrona sądowa — Prawo do zwracania się do Rzecznika Praw Obywatelskich — Rozporządzenie finansowe — Pewność wierzytelności — Uzasadnione oczekiwania — Zasada niedyskryminacji — Zasada dobrej administracji — Nadużycie władzy — Odpowiedzialność umowna — Sprawozdanie z audytu — Koszty kwalifikowalne)	39
2019/C 328/43	Sprawa T-894/16: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Air France/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Środki wdrożone przez Francję na rzecz portu lotniczego Marseille Provence i korzystających z niego przedsiębiorstw lotniczych — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Dotacje inwestycyjne — Zróżnicowanie opłat lotniskowych mających zastosowanie do lotów krajowych i do lotów międzynarodowych — Obniżone opłaty lotniskowe w celu zachęcania do lotów z nowego terminalu Marseille Provence 2 — Brak indywidualnego oddziaływania — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Niedopuszczalność)	40

2019/C 328/44	Sprawa T-291/17: Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Transdev i in./Komisja (Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez region Île-de-France — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Pojęcia pomocy istniejącej i nowej pomocy — Artykuł 107 TFUE — Artykuł 108 TFUE — Artykuł 1 lit. b) ppkt (i) i (v) rozporządzenia (UE) 2015/1589 — Termin przedawnienia — Artykuł 17 rozporządzenia 2015/1589 — Obowiązek uzasadnienia)...	41
2019/C 328/45	Sprawa T-292/17: Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Région Île-de-France/Komisja (Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez region Île-de-France — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Korzyść — Selektynny charakter — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Obowiązek uzasadnienia — Pojęcie pomocy istniejącej i nowej pomocy — Artykuł 108 TFUE — Artykuł 1 lit. b) ppkt (i) i (v) rozporządzenia (UE) 2015/1589).....	42
2019/C 328/46	Sprawa T-309/17: Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Optile/Komisja (Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez region Île-de-France — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Pojęcia pomocy istniejącej i nowej pomocy — Artykuł 107 TFUE — Artykuł 108 TFUE — Artykuł 1 lit. b) ppkt (i) i (v) rozporządzenia (UE) 2015/1589 — Termin przedawnienia — Artykuł 17 rozporządzenia 2015/1589)	43
2019/C 328/47	Sprawa T-330/17: Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Ceobus i in./Komisja (Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez region Île-de-France — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Pojęcia pomocy istniejącej i nowej pomocy — Artykuł 107 TFUE — Artykuł 108 TFUE — Artykuł 1 lit. b) ppkt (i) i (v) rozporządzenia (UE) 2015/1589 — Termin przedawnienia — Artykuł 17 rozporządzenia 2015/1589)	43
2019/C 328/48	Sprawa T-331/17: Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Steifer/EKES (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Uprawnienia emerytalne nabyte przed wstąpieniem do służby Unii — Przeniesienie do systemu Unii — Doliczenie okresu służby — Zwrot kwoty odpowiadającej uprawnieniom emerytalnym nieuwzględnionym przy obliczeniu lat służby uprawniających do emerytury w systemie emerytalnym Unii — Brak nowych istotnych okoliczności faktycznych — Brak usprawiedliwionego błędu — Odpowiedzialność — Niedopuszczalność)	44
2019/C 328/49	Sprawa T-738/17: Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — STIF-IDF/Komisja (Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony bezprawnie przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez STIF-IDF — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Korzyść — Rekompensata kosztów związanych z wykonywaniem zobowiązań z zakresu usług publicznych — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Obowiązek uzasadnienia)	45
2019/C 328/50	Sprawa T-53/18: Wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — Niemcy/Komisja (Zbliżanie ustawodawstw — Rozporządzenie (UE) nr 305/2011 — Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012 — Wyroby budowlane — Normy zharmonizowane EN 13341:2005 + A1:2011 i EN 12285 — 2:2005 — Obowiązek uzasadnienia).....	46
2019/C 328/51	Sprawa T-95/18: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Gollnisch/Parlament (Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Zażalenie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Błąd w ustaleniach faktycznych)	46
2019/C 328/52	Sprawa T-274/18: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Klymenko/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek Rady zbadania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej)	47

2019/C 328/53	Sprawa T-285/18: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Pshonka/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek Rady zbadania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej)	48
2019/C 328/54	Sprawa T-289/18: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Pshonka/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek Rady zbadania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej)	49
2019/C 328/55	Sprawa T-349/18: Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Hauzenberger/EUIPO (TurboPerformance) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TurboPerformance — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	50
2019/C 328/56	Sprawa T-397/18: Wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — Hugo's Hotel/EUIPO — H'ugo's (HUGO'S BURGER Bar) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego HUGO'S BURGER Bar — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy H'ugo's — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	50
2019/C 328/57	Sprawa T-482/18: Wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — XF/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Dodatek na zagospodarowanie — Czasowa zmiana miejsca zatrudnienia — Zmiana miejsca zamieszkania)	51
2019/C 328/58	Sprawa T-480/16: Postanowienie Sądu z dnia 8 lipca 2019 r. — Lidl Stiftung/EUIPO — Amedei (For you) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego For you — Decyzji o odrzuceniu zgłoszenia z powodu bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji — Następca bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)	52
2019/C 328/59	Sprawa T-158/18: Postanowienie Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — Scalon i Figini/Komisja (Skarga o odszkodowanie — Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych — Dyrektywa 2014/59/UE i rozporządzenie (UE) nr 806/2014 — Pomoc państwa — Uchybienie wymogom formalnym — Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania — Oczywista niedopuszczalność)	52
2019/C 328/60	Sprawa T-544/18: Postanowienie Sądu z dnia 5 lipca 2019 r. — ArcelorMittal Bremen/Komisja (Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych — Rozporządzenie (UE) nr 389/2013 — Przejściowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Powiadomienie o zmianie w tabeli krajowego rozdziału uprawnień dotyczącej Niemiec na okres 2013 — 2020 — Wniosek o dokonanie zmiany w tabeli krajowego rozdziału uprawnień zapisanej w Dzienniku transakcji Unii Europejskiej — Skarga na bezczynność — Polecenie wydane centralnemu administratorowi przez Komisję w toku postępowania — Następca bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)	53
2019/C 328/61	Sprawa T-660/18: Postanowienie Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — VodafoneZiggo Group/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Łączność elektroniczna — Artykuł 7 dyrektywy 2002/21/WE — Hurtowe dostawy dostępu stacjonarnego — Wspólna znacząca pozycja rynkowa — Specyficzne obowiązki regulacyjne nałożone na operatorów — Projekt środków udostępniony przez krajowy organ regulacyjny — Uwagi Komisji — Brak wszczęcia drugiego etapu postępowania — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Artykuł 130 regulaminu postępowania — Niedopuszczalność)	54

2019/C 328/62	Sprawa T-662/18: Postanowienie Sądu z dnia 4 lipca 2019 r. — romwell/EUIPO (twistpac) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego twistpac — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Obowiązek staranności — Artykuł 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna)	55
2019/C 328/63	Sprawa T-674/18: Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Vattenfall Europe Nuclear Energy/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Ustawa w sprawie 16-stej nowelizacji ustawy o energii jądrowej (Atomgesetz) — Wykonanie wyroku Bundesverfassungsgericht (federalnego trybunału sprawiedliwości) — Przedsiębiorstwa zarządzające elektrowniami jądrowymi — Przerwa w eksploatacji — Rekompensata finansowa za ilość niewyprodukowanej energii — Pismo Komisji — Brak konieczności formalnego zgłoszenia na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)	55
2019/C 328/64	Sprawa T-687/18: Postanowienie Sądu z dnia 10 lipca 2019 r. — Pilatus Bank/EBC (Skarga o stwierdzenie nieważności — Polityka gospodarcza i pieniężna — Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi — Środki zawieszające podjęte przez krajowy organ nadzoru — Wyznaczenie osoby do kontaktów — Ograniczona komunikacja z EBC — Uchybienia proceduralne — Działania przejściowe lub przygotowawcze — Prawo do obrony — Niedopuszczalność)	56
2019/C 328/65	Sprawa T-176/19: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 lipca 2019 r. — 3V Sigma/ECHA (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — REACH — Substancja uvasorb HEB — Procedura oceny — Decyzja Izby Odwoławczej ECHA — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	57
2019/C 328/66	Sprawa T-280/19 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Highgate Capital Management/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Pomoc państwa — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak konieczności przyjęcia wnioskowanych środków tymczasowych — Brak właściwości — Niedopuszczalność)	58
2019/C 328/67	Sprawa T-355/19 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — CE/Komitet Regionów (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Służba publiczna — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	58
2019/C 328/68	Sprawa T-367/19 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 lipca 2019 r. — Camerin/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Służba publiczna — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	59
2019/C 328/69	Sprawa T-480/19: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2019 r. — Landesbank Baden-Württemberg/SRB	59
2019/C 328/70	Sprawa T-510/19: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2019 r. — Puma/EUIPO — Gemma Group (Przedstawienie skaczącego zwierzęcia)	61
2019/C 328/71	Sprawa T-517/19: Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2019 r. — Homoki/Komisja	62
2019/C 328/72	Sprawa T-525/19: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2019 r. — Interling i in./Komisja	64
2019/C 328/73	Sprawa T-537/19: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. — DK/GSA	65
2019/C 328/74	Sprawa T-538/19: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. — Casino, Guichard-Perrachon/Komisja	66
2019/C 328/75	Sprawa T-539/19: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. — Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja	67

2019/C 328/76	Sprawa T-552/19: Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2019 r. — Malacalza Investimenti/EBC.	68
2019/C 328/77	Sprawa T-555/19: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2019 r. — Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO — Fontana Food (GRILLOUMI)	70
2019/C 328/78	Sprawa T-556/19: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2019 r. — Republika Cypryjska/EUIPO — Fontana Food (GRILLOUMI)	71
2019/C 328/79	Sprawa T-557/19: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2019 r. — Seven/EUIPO (7Seven)	72
2019/C 328/80	Sprawa T-559/19: Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2019 r. — Julius Sämann/EUIPO — Maharishi Vedic University (Przedstawienie drzewa).	72
2019/C 328/81	Sprawa T-561/19: Skarga wniesiona w dniu 13 sierpnia 2019 r. — Lípidos Santiga/Komisja.	73
2019/C 328/82	Sprawa T-570/19: Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2019 r. — Muratbey Gida/EUIPO (Kształt plecionego sera)	74
2019/C 328/83	Sprawa T-571/19: Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2019 r. — Muratbey Gida/EUIPO (Kształt plecionego sera)	75
2019/C 328/84	Sprawa T-572/19: Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2019 r. — Muratbey Gida/EUIPO (Kształt plecionego sera)	75
2019/C 328/85	Sprawa T-577/19: Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2019 r. — Leinfelder Uhren München/EUIPO — Schafft (Leinfelder).	76
2019/C 328/86	Sprawa T-305/17: Postanowienie Sądu z dnia 3 lipca 2019 r. — Red Bull/EUIPO (Przedstawienie równoległoboku składającego się z dwóch części o różnych kolorach)	77
2019/C 328/87	Sprawa T-227/18: Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Microsemi Europe i Microsemi/Komisja	77

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

(2019/C 328/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 319 z 23.9.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 312 z 16.9.2019

Dz.U. C 305 z 9.9.2019

Dz.U. C 295 z 2.9.2019

Dz.U. C 288 z 26.8.2019

Dz.U. C 280 z 19.8.2019

Dz.U. C 270 z 12.8.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 27 maja 2019 r. — WWF Italia o.n.l.u.s. i in./Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

(Sprawa C-411/19)

(2019/C 328/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WWF Italia o.n.l.u.s., Lega Italiana Protezione Uccelli o.n.l.u.s., Gruppo di Intervento Giuridico o.n.l.u.s., Italia Nostra o.n.l.u.s., Forum Ambientalista, FC i in.

Strona przeciwna: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 dyrektywy 92/43/EWG⁽¹⁾ w związku z dyrektywą 2009/47/WE⁽²⁾ w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do niniejszej sprawy, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowego prawa pierwotnego i związanych z nimi przepisów prawa wtórnego wykonawczego, które zezwalają organowi „ostatniej instancji”, właściwemu do wydania decyzji dotyczącej zgodności wstępnego projektu robót budowlanych z wymogami ochrony środowiska w przypadku uzasadnionego sprzeciwu ministra środowiska i ochrony terytorium i mórz, na zatwierdzenie, a zatem na wyrażenie zgody na kontynuowanie postępowania poprzez powołanie się na istnienie nadrzędnego interesu publicznego, nawet jeśli organ państwowy odpowiedzialny za ochronę środowiska stwierdził, iż nie ma możliwości opracowania ewentualnych wymogów i środków łagodzących dla wariantu projektu podlegającego zatwierdzeniu, dla którego wydano już negatywną ocenę oddziaływania na środowisko?
- 2) Czy powołane dyrektywy stoją na przeszkodzie rozwiązaniu takiemu jak przyjęte, zgodnie z którym w celu zatwierdzenia wstępnego projektu robót budowlanych podlegającego postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko uznano, że wspomniany „nadrzędny interes publiczny” ma pierwszeństwo nad interesem środowiskowym, jeżeli ów „nadrzędny interes publiczny” opiera się wyłącznie na większej opłacalności ekonomicznej robót budowlanych, ich zgodności również z ochroną krajobrazu, historyczną, kulturową i społeczno-gospodarczą, a także na potrzebie ukończenia transeuropejskiej sieci drogowej, w niniejszym przypadku sieci TEN-[T] określonej jako „Comprehensive” [kompleksowa] w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r.⁽³⁾, nawet jeżeli istnieje rozwiązanie alternatywne, już zatwierdzone pod względem oddziaływania na środowisko?

- 3) Czy z ww. przepisami wspólnotowymi zgodne jest rozwiązanie takie jak przyjęte, w którym uznano za możliwe pozostawienie do etapu ostatecznego projektu dalszych analiz i badań dotyczących wpływu na środowisko trasy drogi, która nie została zatwierdzona w ramach oceny oddziaływania na środowisko, w tym w ramach oceny skutków dla środowiska, zamiast pozostawienia wnioskodawcy dalszych analiz i badań w celu złagodzenia skutków gospodarczych i krajobrazowych na alternatywnej trasie, która już została zatwierdzona pod względem oddziaływania na środowisko?
- 4) Czy po spełnieniu powyższych przesłanek i w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze, drugie i trzecie co do zgodności z prawem Unii przywołane dyrektywy stoją na przeszkodzie rozwiązaniu takiemu jak przyjęte, w którym nie uznano, że opinia o niezgodności z wymogami ochrony środowiska, wydana przez właściwy organ w toku postępowania w sprawie zatwierdzenia wstępnego projektu robót budowlanych, jest wiążąca w sensie negatywnym, pozostawiając do etapu ostatecznego projektu kwestię przeprowadzenia bardziej szczegółowych ocen związanego z tym oddziaływania na elementy krajobrazu i środowiska na danym terenie, ze szczególnym odniesieniem do oceny skutków dla środowiska oraz wynikającego z niej zapewnienia odpowiednich środków kompensacyjnych i łagodzących oddziaływanie?
- 5) Czy powołane dyrektywy stoją na przeszkodzie rozwiązaniu takiemu jak przyjęte, w którym przy opracowywaniu ostatecznego projektu podmiot wnioskujący o interwencję jest zobowiązany do uwzględnienia wymogów, uwag i zaleceń dotyczących krajobrazu i środowiska, określonych w toku konferencji służb, przeprowadzonej w odniesieniu do projektu wstępnego, nawet jeśli w związku z tym projektem wstępnym organ odpowiedzialny za ochronę środowiska stwierdził brak możliwości opracowania ewentualnych wymogów i środków łagodzących dla danego wariantu projektu podlegającego zatwierdzeniu?
- 6) Czy powołane dyrektywy stoją na przeszkodzie rozwiązaniu takiemu jak przyjęte, w którym wnioskodawca został również zobowiązany do przeprowadzenia badania skutków robót budowlanych dla środowiska, w tym tak zwanej „odpowiedniej oceny”, opracowanego w pełni zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, na podstawie którego należy dokonać rozpatrzonej oceny skutków dla środowiska?
- 7) Czy powołane dyrektywy stoją na przeszkodzie rozwiązaniu takiemu jak przyjęte, w którym wskazano stronę trzecią (region Lacjum) inną niż ta, która jest zazwyczaj wyznaczona (komisja ds. weryfikacji oceny oddziaływania na środowisko i strategicznej oceny oddziaływania na środowisko przy ministerstwie środowiska i ochrony terytorium i mórz), w celu zweryfikowania badania skutków dla środowiska załączonego do ostatecznego projektu robót budowlanych, również w celu określenia wszelkich dalszych środków łagodzących i kompensujących niezbędnych do ochrony oraz zachowania elementów krajobrazu i środowiska na danym terenie, pozostawiając komisji ds. weryfikacji oceny oddziaływania na środowisko i strategicznej oceny oddziaływania na środowisko przy ministerstwie środowiska i ochrony terytorium i mórz, zgodnie z art. 185 ust. 4 i 5 dekretu ustawodawczego nr 163/06 oraz zgodnie ze skutkami przewidzianymi w tych przepisach, jedynie zadanie wyrażenia opinii na temat zgodności spornego ostatecznego projektu robót drogowych z wymogami krajobrazowymi i środowiskowymi, po uzyskaniu powołanej weryfikacji?

(¹) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. 2010, L 20, s. 7).

(³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylające decyzję nr 661/2010/UE (Dz.U. 2013, L 348, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 28 maja 2019 r. — Blumar SpA/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-415/19)

(2019/C 328/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Blumar SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1223 ustawy nr 296 z dnia 27 grudnia 2006 r. (obecnie art. 16 bis ust. 11 ustawy nr 11 z dnia 4 lutego 2005 r.) oraz dekret prezesa rady ministrów z dnia 23 maja 2007 r. są zgodne z prawem wspólnotowym w świetle art. 108 [ust.] 3 TFUE, tak jak jest on interpretowany w tzw. orzecznictwie Deggendorf, decyzji Komisji Europejskiej C (2008) 380, a także wspólnotowej zasady proporcjonalności?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 maja 2019 r. — Roberto Abate SpA/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-416/19)

(2019/C 328/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Roberto Abate SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1223 ustawy nr 296 z dnia 27 grudnia 2006 r. (obecnie art. 16 bis ust. 11 ustawy nr 11 z dnia 4 lutego 2005 r.) oraz dekret prezesa rady ministrów z dnia 23 maja 2007 r. są zgodne z prawem wspólnotowym w świetle art. 108 [ust.] 3 TFUE, tak jak jest on interpretowany w tzw. orzecznictwie Deggendorf, decyzji Komisji Europejskiej C (2008) 380, a także wspólnotowej zasady proporcjonalności?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 maja 2019 r. — Commerciale Gicap SpA/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-417/19)

(2019/C 328/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commerciale Gicap SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytani prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1223 ustawy nr 296 z dnia 27 grudnia 2006 r. (obecnie art. 16 bis ust. 11 ustawy nr 11 z dnia 4 lutego 2005 r.) oraz dekret prezesa rady ministrów z dnia 23 maja 2007 r. są zgodne z prawem wspólnotowym w świetle art. 108 [ust.] 3 TFUE, tak jak jest on interpretowany w tzw. orzecznictwie Deggendorf, decyzji Komisji Europejskiej C (2008) 380, a także wspólnotowej zasady proporcjonalności?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 29 maja 2019 r. — Irideos SpA/Poste Italiane SpA

(Sprawa C-419/19)

(2019/C 328/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Irideos SpA

Druga strona postępowania: Poste Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie wskazanych powyżej cech spółka Poste Italiane s.p.a. powinna zostać uznana za „podmiot prawa publicznego” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. d) decreto legislativo nr 50 z 2016 r. i odnośnych dyrektyw wspólnotowych (2014/23/UE ⁽¹⁾, 2014/24/UE ⁽²⁾ i 2014/25/UE ⁽³⁾)?
- 2) Czy wspomniana spółka jest zobowiązana do przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego tylko w celu rozstrzygnięcia przetargów, które odnoszą się do jej działalności prowadzonej w sektorach specjalnych, o których mowa w dyrektywie 2014/25/UE, przy zastosowaniu której sam status podmiotów prawa publicznego powinien zostać uznany za ujęty w zasadach części II kodeksu zamówień publicznych, natomiast w odniesieniu do działalności kontraktowej niezwiązanej w ścisły sposób ze wspomnianymi sektorami ma ona pełną swobodę działania, wyłącznie na zasadach prawa prywatnego, biorąc pod uwagę zasady określone w motywie 21 i art. 16 dyrektywy 2014/23/UE (wyrok izb połączonych sądu kasacyjnego nr 4899 z 2018 r., a w odniesieniu do ostatniej części wyrok zgromadzenia plenarnego Consiglio di Stato nr 16 z 2011 r.)?
- 3) Czy w odniesieniu do zamówień uznanych za niezwiązane z sektorami specjalnymi spółka ta podlega jednak — w przypadku gdy spełnia wymogi dotyczące podmiotów prawa publicznego — ogólnej dyrektywie 2014/24/UE (a zatem zasadom dotyczącym udzielania zamówień publicznych), nawet jeśli prowadzi — w wyniku ewolucji w stosunku do chwili jej utworzenia — głównie działalność przedsiębiorczą na zasadach konkurencji, jak można wywnioskować z wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r., Ing. Aigner, C 393/06, a dyrektywa 2014/24/UE sprzeciwia się innej interpretacji w przypadku umów zawieranych przez instytucje zamawiające, mając na uwadze, że motyw 21 i art. 16 dyrektywy 2014/23/UE ustanawiają jedynie domniemany parametr dla celów wyłączenia statusu podmiotu prawa publicznego w odniesieniu do spółek, które działają w normalnych warunkach rynkowych, przy czym w każdym razie na podstawie łącznej lektury tych przepisów oczywiste jest pierwszeństwo odniesienia do etapu utworzenia podmiotu, w sytuacji kiedy ten ostatni ma zaspokajać „potrzeby w interesie ogólnym” (w niniejszej sprawie nadal istniejące)?
- 4) Czy też jednak w przypadku lokali, w których jednocześnie prowadzona jest działalność związana z usługami specjalnymi oraz inna działalność, pojęcie „funkcjonalnego charakteru” — w odniesieniu do usługi świadczonej w określonym interesie publicznym — należy rozumieć w sposób niezawężający (przyjęty dotychczas w orzecznictwie krajowym zgodnie z wyżej

wspomnianym wyrokiem zgromadzenia plenarnego Consiglio di Stato nr 16 z 2011 r.), czemu sprzeciwiają się zasady określone w motywie 16, a także art. 6 i 13 dyrektywy 2014/25/UE, które w celu określenia mającego zastosowanie uregulowania, odwołują się do pojęcia „przypisania” do jednej z działalności regulowanych przez kodeks zamówień publicznych”. W związku z tym należy wyjaśnić, czy wszystkie czynności funkcjonalne tego sektora zgodnie z zamiarem instytucji zamawiającej (w tym zamówienia dotyczące zwyczajnego i nadzwyczajnego utrzymania, sprzątnia, wyposażenia, a także usług dozoru i opieki nad lokalami lub innych form wykorzystania tych ostatnich, jeśli są pomyślane jako usługa dla klientów), mogą „dotyczyć” odpowiedniego sektora specjalnego — także na słabiej wiążących zasadach właściwych dla sektorów wyłączonych — kiedy faktycznie sprywatyzowane pozostają jedynie czynności „niezwiązane”, które podmiot publiczny lub prywatny może swobodnie wykonywać w zupełnie innych obszarach na podstawie uregulowania zawartego wyłącznie w kodeksie cywilnym oraz z uwzględnieniem jurysdykcji sądu powszechnego (przykładem tego ostatniego rodzaju, w zakresie mającym tutaj znaczenie, z pewnością są usługi bankowe świadczone przez Poste Italiane, ale tego samego nie można powiedzieć w odniesieniu do dostawy i wykorzystywania narzędzi komunikacji elektronicznej, jeżeli są one oddane do dyspozycji całego zakresu działalności grupy, mimo że są szczególnie potrzebne właśnie dla działalności bankowej). Nie wydaje się ponadto bezcelowe podkreślenie „nierównowagi” spowodowanej obecnie dominującą interpretacją zawężającą, przez co do zarządzania sektorami podobnymi lub sąsiadującymi wprowadzane są zupełnie inne zasady udzielania zamówień na roboty budowlane lub usługi: z jednej strony drobiazgowo gwarancje nałożone przez kodeks zamówień publicznych dla określenia drugiego kontrahenta, z drugiej — pełna autonomia negocjacyjna przedsiębiorcy, który ma możliwość swobodnego prowadzenia pertraktacji wyłącznie w zależności od własnych interesów gospodarczych, bez żadnych gwarancji przejrzystości, wymaganych dla sektorów specjalnych i dla sektorów wyłączonych;

- 5) Czy wreszcie ogłoszenie o postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego zgodnie z kodeksem zamówień publicznych — podane do wiadomości publicznej w formie przewidzianej zarówno na poziomie krajowym, jak i unijnym — może okazać się istotne dla określenia obszaru, którego dotyczy zamówienie, lub związania tego ostatniego ze specjalnym sektorem odniesienia, zgodnie z poszerzonym pojęciem „funkcjonalnego charakteru”, o którym mowa w poprzednim pytaniu nr [4]), lub — alternatywnie — czy zarzut braku jurysdykcji sądu administracyjnego, podniesiony przez podmiot, który ogłosił postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, lub przez oferentów, którzy w tym postępowaniu zostali wybrani, może zostać uznany za nadużycie prawa zgodnie z art. 54 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej] jako postępowanie, które — mimo że nie może samo w sobie wypłynąć na rozdział jurysdykcji (zob. także w tym zakresie ww. wyrok zgromadzenia plenarnego Consiglio di Stato nr 16 z 2011 r.) — ma znaczenie przynajmniej dla celów odszkodowawczych, ponieważ narusza uzasadnione oczekiwania uczestników samego przetargu, którym nie udzielono zamówienia i obecnie są skarżącymi w sądzie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

Odwołanie wniesione w dniu 5 czerwca 2019 r. przez Inpost Paczkomaty sp. z o.o. od wyroku Sądu dnia 19 marca 2019 w sprawach połączonych T-282/16 i T-283/16, Inpost Paczkomaty i Inpost/Komisja

(Sprawa C-431/19 P)

(2019/C 328/07)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (Przedstawiciel: D. Doktor, radca prawny)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszące odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenie zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych (zakaz dyskryminacji, nakaz równego traktowania i nakaz transparentności) oraz błędna wykładnia art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE (Dyrektywy pocztowej). Stosowane przez państwa członkowskie sposoby finansowania świadczenia usług powszechnych muszą być zgodne zarówno z wynikającymi z przepisów TFUE o swobodach rynku wewnętrznego zasadami niedyskryminacji, przejrzystości i równego traktowania (implikującymi konkurencyjny wybór podmiotu mającego świadczyć powszechną usługę pocztową), jak też z art. 106 ust. 2 TFUE, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Zarzut drugi: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 14 (sekcja 2.2) i pkt 60 (sekcja 2.10) zasad ramowych. Nawet jeżeli obowiązek świadczenia usług publicznych powierzony Poczcie Polskiej odpowiada wymogom określonym w Dyrektywie pocztowej, to nie jest wyłączony wymóg przeprowadzenia konsultacji społecznych lub wykorzystania innych stosowanych instrumentów pozwalających uwzględnić interesy użytkowników i usługodawców, by wykazać należyte rozważenie potrzeb w zakresie usług powszechnych.

Zarzut trzeci: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 52 (sekcja 2.9) zasad ramowych oraz naruszenie art. 7 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy 97/67/WE. Sąd błędnie przyjął, że fundusz kompensacyjny spełnia wymóg niedyskryminacji w odniesieniu do maksymalnego poziomu jednolitego wskaźnika procentowego wynoszącego 2 % przychodów operatora świadczącego usługi powszechne lub usługi wymienne zobowiązanego do wniesienia wkładu w ten sposób, że wskaźnik ten stosuje się w sposób jednolity do wszystkich uczestników rynku, co ma charakter dyskryminacyjny, gdyż sytuacja operatorów świadczących usługi powszechne i sytuacja operatorów świadczących usługi wymienne nie jest taka sama. Ponadto, Sąd nieprawidłowo uznał, że fundusz kompensacyjny spełnia również wymóg proporcjonalności.

Podczas konsultacji założeń do zmiany ustawy warunki funduszu kompensacyjnego były istotnie odmienne od warunków finalnie określonych w ustawie — Prawo pocztowe co oznacza, że nie można uznać, by założenia funduszu zostały poddane konsultacjom.

Warunki finansowania usługi powszechnej pomijają wymóg badania, czy poniesiony koszt netto stanowi niesprawiedliwe obciążenie operatora wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej. Automatycznie powiązanie finansowania usługi z wystąpieniem strat księgowej na usługach powszechnych nie może być rozumiane jako spełnienie wymogów z dyrektywy pocztowej.

Zarzut czwarty: naruszenie art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej — poprzez akceptację finansowania kosztu usługi powszechnej poprzez liczne prawa wyłączne i specjalne przyznane Poczcie Polskiej. Zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej, państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Tymczasem prawa specjalne i wyłączne przyznane Poczcie Polskiej, wbrew stanowisku Sądu, w sposób oczywisty nie mieszczą się w katalogu wyjątków przewidzianych w Dyrektywie Pocztowej.

**Odwołanie wniesione w dniu 5 czerwca 2019 r. przez Inpost S.A. od wyroku Sądu dnia 19 marca 2019 r.
w sprawach połączonych T-282/16 i T-283/16, Inpost Paczkomaty i Inpost/Komisja**

(Sprawa C-432/19 P)

(2019/C 328/08)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Inpost S.A. (Przedstawiciel: W. Knopkiewicz, radca prawny)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenie zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych (zakaz dyskryminacji, nakaz równego traktowania i nakaz transparentności) oraz błędna wykładnia art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE (Dyrektywy pocztowej).

Stosowane przez państwa członkowskie sposoby finansowania świadczenia usług powszechnych muszą być zgodne zarówno z wynikającymi z przepisów TFUE o swobodach rynku wewnętrznego zasadami niedyskryminacji, przejrzystości i równego traktowania (implikującymi konkurencyjny wybór podmiotu mającego świadczyć powszechną usługę pocztową), jak też z art. 106 ust. 2 TFUE, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Zarzut drugi: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 14 (sekcja 2.2) i pkt 60 (sekcja 2.10) zasad ramowych. Nawet jeżeli obowiązek świadczenia usług publicznych powierzony Poczcie Polskiej odpowiada wymogom określonym w Dyrektywie pocztowej, to nie jest wyłączony wymóg przeprowadzenia konsultacji społecznych lub wykorzystania innych stosowanych instrumentów pozwalających uwzględnić interesy użytkowników i usługodawców, by wykazać należyte rozważenie potrzeb w zakresie usług powszechnych.

Zarzut trzeci: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 52 (sekcja 2.9) zasad ramowych oraz naruszenie art. 7 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy 97/67/WE. Sąd błędnie przyjął, że fundusz kompensacyjny spełnia wymóg niedyskryminacji w odniesieniu do maksymalnego poziomu jednolitego wskaźnika procentowego wynoszącego 2 % przychodów operatora świadczącego usługi powszechne lub usługi wymienne zobowiązanego do wniesienia wkładu w ten sposób, że wskaźnik ten stosuje się w sposób jednolity do wszystkich uczestników rynku, co ma charakter dyskryminacyjny, gdyż sytuacja operatorów świadczących usługi powszechne i sytuacja operatorów świadczących usługi wymienne nie jest taka sama. Ponadto, Sąd nieprawidłowo uznał, że fundusz kompensacyjny spełnia również wymóg proporcjonalności.

Podczas konsultacji założeń do zmiany ustawy warunki funduszu kompensacyjnego były istotnie odmienne od warunków finalnie określonych w ustawie — Prawo pocztowe co oznacza, że nie można uznać, by założenia funduszu zostały poddane konsultacjom.

Warunki finansowania usługi powszechnej pomijają wymóg badania, czy poniesiony koszt netto stanowi niesprawiedliwe obciążenie operatora wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej. Automatycznie powiązanie finansowania usługi z wystąpieniem straty księgowej na usługach powszechnych nie może być rozumiane jako spełnienie wymogów z dyrektywy pocztowej.

Zarzut czwarty: naruszenie art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej — poprzez akceptację finansowania kosztu usługi powszechnej poprzez liczne prawa wyłączne i specjalne przyznane Poczcie Polskiej. Zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej, państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Tymczasem prawa specjalne i wyłączne przyznane Poczcie Polskiej, wbrew stanowisku Sądu, w sposób oczywisty nie mieszczą się w katalogu wyjątków przewidzianych w Dyrektywie Pocztowej.

Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Poste Italiane SpA/Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane

(Sprawa C-434/19)

(2019/C 328/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną i druga strona postępowania kasacyjnego: Poste Italiane SpA

Druga strona postępowania i wnosząca skargę kasacyjną wzajemną: Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczny z art. 14 TFUE (poprzednio art. 7D Traktatu EWG, następnie art. 16 TWE) i art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) oraz z zaklasyfikowaniem do systemu usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym (zwanej dalej „UOIG”) przepis zawarty w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, zgodnie z którym zostało ustanowione i utrzymane — również po sprywatyzowaniu usług „banku pocztowego” świadczonych przez Poste Italiane s.p.a. — zastrzeżenie działalności (w ramach monopolu prawnego) na rzecz Poste Italiane s.p.a., której przedmiotem jest świadczenie usługi prowadzenia pocztowego rachunku bieżącego przeznaczonego na przyjmowanie wpłat z tytułu podatku lokalnego ICI, biorąc pod uwagę zmiany krajowych przepisów dotyczących poboru podatków, które co najmniej od 1997 r. umożliwiają podatnikom, a także lokalnym organom podatkowym swobodne korzystanie z metod płatności i poboru podatków (również podatków lokalnych) za pośrednictwem systemu bankowego?
- 2) Gdyby — w odpowiedzi na pierwsze pytanie — ustanowienie monopolu prawnego zostało uznane za posiadające cechy UOIG, czy jest sprzeczny z art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) i z art. 107 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 92 Traktatu EWG, następnie art. 87 TWE), zgodnie z wykładnią tych przepisów dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do wymagań umożliwiających odróżnienie środka zgodnego z prawem — stanowiącego rekompensatę z tytułu zobowiązań do świadczenia usług publicznych — od niezgodnej z prawem pomocy państwa (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH), przepis taki, jaki wynika z brzmienia art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996 i art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001, który przyznaje Poste Italiane s.p.a. uprawnienie do jednostronnego określania wysokości „provizji” należnej od podmiotu upoważnionego do poboru podatku ICI, mającej zastosowanie do każdej dokonanej operacji związanej z prowadzeniem pocztowego rachunku bieżącego należącego do podmiotu uprawnionego do poboru podatku, biorąc pod uwagę, że uchwałą zarządu nr 57/1996 Poste Italiane s.p.a. określiła wysokość wspomnianej provizji na 100 lirów (LIT) w okresie od 1 kwietnia 1997 r. do 31 maja 2001 r. oraz 0,23 EUR po dniu 1 czerwca 2001 r.?
- 3) Czy są sprzeczne z art. 102 akapit pierwszy TFUE (poprzednio art. 86 Traktatu EWG, następnie art. 82 ust. 1 TWE), zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości (zob. wyroki Trybunału: z dnia 13 grudnia 1991 r. w sprawie C-18/88, GB Inno BM.; z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie C-203/96, Chemische Afvalstoffen Dusseldorp BV; z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99, TNT TRACO s.p.a.), przepisy przewidziane w art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001 i art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, w świetle których podmiot upoważniony do poboru podatku jest zobowiązany do zapłaty „provizji”, której wysokość jest jednostronnie ustalana lub zmieniana przez Poste Italiane s.p.a., i nie może odstąpić od umowy pocztowego rachunku bieżącego bez naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, a tym samym bez niewypełnienia obowiązku pobrania podatku ICI przyjętego wobec lokalnego organu podatkowego?

Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Agenzia delle entrate — Riscossione/Poste Italiane SpA

(Sprawa C-435/19)

(2019/C 328/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną i druga strona postępowania kasacyjnego: Agenzia delle entrate — Riscossione

Druga strona postępowania i wnosząca skargę kasacyjną wzajemną: Poste Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczny z art. 14 TFUE (poprzednio art. 7D Traktatu EWG, następnie art. 16 TWE) i art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) oraz z zaklasyfikowaniem do systemu usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym (zwanej dalej „UOIG”) przepis zawarty w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, zgodnie z którym zostało ustanowione i utrzymane — również po sprywatyzowaniu usług „banku pocztowego” świadczonych przez Poste Italiane s.p.a. — zastrzeżenie działalności (w ramach monopolu prawnego) na rzecz Poste Italiane s.p.a., której przedmiotem jest świadczenie usługi prowadzenia pocztowego rachunku bieżącego przeznaczonego na przyjmowanie wpłat z tytułu podatku lokalnego ICI, biorąc pod uwagę zmiany krajowych przepisów dotyczących poboru podatków, które co najmniej od 1997 r. umożliwiają podatnikom, a także lokalnym organom podatkowym swobodne korzystanie z metod płatności i poboru podatków (również podatków lokalnych) za pośrednictwem systemu bankowego?
- 2) Gdyby — w odpowiedzi na pierwsze pytanie — ustanowienie monopolu prawnego zostało uznane za posiadające cechy UOIG, czy jest sprzeczny z art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) i z art. 107 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 92 Traktatu EWG, następnie art. 87 TWE), zgodnie z wykładnią tych przepisów dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do wymagań umożliwiających odróżnienie środka zgodnego z prawem — stanowiącego rekompensatę z tytułu zobowiązań do świadczenia usług publicznych — od niezgodnej z prawem pomocy państwa (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH), przepis taki, jaki wynika z brzmienia art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996 i art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001, który przyznaje Poste Italiane s.p.a. uprawnienie do jednostronnego określania wysokości „prowizji” należnej od podmiotu upoważnionego do poboru podatku ICI, mającej zastosowanie do każdej dokonanej operacji związanej z prowadzeniem pocztowego rachunku bieżącego należącego do podmiotu uprawnionego do poboru podatku, biorąc pod uwagę, że uchwałą zarządu nr 57/1996 Poste Italiane s.p.a. określiła wysokość wspomnianej prowizji na 100 lirów (LIT) w okresie od 1 kwietnia 1997 r. do 31 maja 2001 r. oraz 0,23 EUR po dniu 1 czerwca 2001 r.?
- 3) Czy są sprzeczne z art. 102 akapit pierwszy TFUE (poprzednio art. 86 Traktatu EWG, następnie art. 82 ust. 1 TWE), zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości (zob. wyroki Trybunału: z dnia 13 grudnia 1991 r. w sprawie C-18/88, GB Inno BM.; z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie C-203/96, Chemische Afvalstoffen Dusseldorp BV; z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99, TNT TRACO s.p.a.), przepisy przewidziane w art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001 i art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, w świetle których podmiot upoważniony do poboru podatku jest zobowiązany do zapłaty „prowizji”, której wysokość jest jednostronnie ustalana lub zmieniana przez Poste Italiane s.p.a., i nie może odstąpić od umowy pocztowego rachunku bieżącego bez naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, a tym samym bez niewypełnienia obowiązku pobrania podatku ICI przyjętego wobec lokalnego organu podatkowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 11 czerwca 2019 r. — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V./Frontline Digital GmbH

(Sprawa C-438/19)

(2019/C 328/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona pozwana: Frontline Digital GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w wypadku umów zawieranych na odległość konsumentowi dostarczane są treści cyfrowe w rozumieniu art. 16 lit. m) dyrektywy 2011/83/UE ⁽¹⁾ w sytuacji, gdy konsument zawiera z przedsiębiorcą umowę w przedmiocie korzystania z internetowego „portalu do zawierania znajomości”?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy rozpoczęcie przez przedsiębiorcę dostarczania konsumentowi treści cyfrowych prowadzi do utraty prawa do odstąpienia przez konsumenta od umowy zgodnie z art. 16 lit. m) dyrektywy 2011/83 także wtedy, gdy wbrew art. 8 ust. 7 dyrektywy 2011/83 przedsiębiorca uprzednio nie przesłał konsumentowi potwierdzenia zawarcia umowy z podanymi tam informacjami?

Jeżeli w takim wypadku konsument nadal zachowuje prawo do odstąpienia od umowy:

Czy konsumenta należy uprzednio o tym powiadomić zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. k) dyrektywy 2011/83?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2019 r. — Vodafone España S.A.U./Diputación Foral de Guipúzcoa

(Sprawa C-443/19)

(2019/C 328/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone España S.A.U.

Strona pozwana: Diputación Foral de Guipúzcoa

Pytania prejudycjalne

Czy art. 13 oraz zgodne z nim i uzupełniające artykuły dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby Królestwo Hiszpanii, a w szczególności niezależne podatkowo, historyczne terytorium Gipuzkoa, obciążyło prawo użytkowania częstotliwości radiowych przez operatora telekomunikacyjnego — podlegające już tak zwanej opłacie za korzystanie z widma radiowego — ogólnym podatkiem od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego, mającym powszechne zastosowanie do zezwoleń administracyjnych dotyczących własności publicznej i zgodnie z przepisami prowincji, które regulują ten podatek?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 12 czerwca 2019 r. — WT/Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

(Sprawa C-448/19)

(2019/C 328/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WT.

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Guadalajara.

Pytania prejudycjalne

Tutejszy sąd pyta Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej o to, czy zgodna z art. 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi ⁽¹⁾ oraz między innymi z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2017 r. (sprawa C-636/16) i z dnia 8 grudnia 2011 r. (sprawa C-371/08), jest wykładnia sformułowana w wyrokach hiszpańskiego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nr 191/2019 z dnia 19 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), i nr 257/2019 z dnia 27 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), zgodnie z którą możliwe jest w oparciu o interpretację dyrektywy 2001/40/WE ⁽²⁾ stwierdzenie, że każdy obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na pobyt długoterminowy, który popełnił przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności na okres co najmniej jednego roku, może i powinien być „automatycznie” wydalony, tzn. [bez] konieczności dokonania oceny jego sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej lub sytuacji związanej z zatrudnieniem.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. 2001, L 149, s. 34).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 12 czerwca 2019 r. — YV/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

(Sprawa C-452/19)

(2019/C 328/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: YV

Strona pozwana: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego zgodna z prawem Unii jest okoliczność, iż Tribunal Supremo ustalił w wyrokach od 44 do 49 z dnia 23 stycznia 2009 r. jako jednoznaczne kryterium regułę, zgodnie z którą w umowach kredytu hipotecznego zawartych z konsumentami niewynegocjowany warunek stanowiący, że wszystkie koszty związane z uruchomieniem transakcji kredytu hipotecznego muszą zostać przeniesione na kredytobiorcę, jest nieuczciwy, przy czym poszczególne pozycje kosztowe zawarte we wspomnianym nieuczciwym warunku uznanym za nieważny zostają rozdzielone między instytucję bankową, która narzuciła ten warunek, a konsumenta będącego kredytobiorcą — w celu ograniczenia zwrotu kwot nienależnie zapłaconych w wyniku zastosowania ustawodawstwa krajowego?

Oraz czy w świetle z dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

- 2) Ponadto, czy w odniesieniu do art. 394 LEC, ustanawiającego kryterium obiektywnej wymagalności w zakresie kosztów postępowania, należy uznać, że w przypadku gdy zostanie stwierdzona nieważność nieuczciwego warunku dotyczącego kosztów, lecz skutki tej nieważności są ograniczone do wspomnianego wyżej podziału kosztów, powyższe stanowi naruszenie określonych w prawie Unii Europejskiej zasad skuteczności i braku związania w razie częściowego uwzględnienia żądań w wyroku oraz czy można interpretować tę okoliczność jako wywołującą odwrotny skutek odstraszający, a w konsekwencji brak ochrony uzasadnionych interesów konsumentów i użytkowników?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 12 czerwca 2019 r. — YV/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

(Sprawa C-455/19)

(2019/C 328/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BX

Strona pozwana: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego zgodna z prawem Unii jest okoliczność, iż Tribunal Supremo ustalił w wyrokach od 44 do 49 z dnia 23 stycznia 2009 r. jako jednoznaczne kryterium regułę, zgodnie z którą w umowach kredytu hipotecznego zawartych z konsumentami niewynegocjowany warunek stanowiący, że wszystkie koszty związane z uruchomieniem transakcji kredytu hipotecznego muszą zostać przeniesione na kredytobiorcę, jest nieuczciwy, przy czym poszczególne pozycje kosztowe zawarte we wspomnianym nieuczciwym warunku uznanym za nieważny zostają rozdzielone między instytucję bankową, która narzuciła ten warunek, a konsumenta będącego kredytobiorcą — w celu ograniczenia zwrotu kwot nienależnie zapłaconych w wyniku zastosowania ustawodawstwa krajowego?

Oraz czy w świetle z dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

- 2) Ponadto, czy w odniesieniu do art. 394 LEC, ustanawiającego kryterium obiektywnej wymagalności w zakresie kosztów postępowania, należy uznać, że w przypadku gdy zostanie stwierdzona nieważność nieuczciwego warunku dotyczącego kosztów, lecz skutki tej nieważności są ograniczone do wspomnianego wyżej podziału kosztów, powyższe stanowi naruszenie określonych w prawie Unii Europejskiej zasad skuteczności i braku związania w razie częściowego uwzględnienia żądań w wyroku oraz czy można interpretować tę okoliczność jako wywołującą odwrotny skutek odstraszający, a w konsekwencji brak ochrony uzasadnionych interesów konsumentów i użytkowników?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 19 czerwca 2019 r. — All in One Star Ltd

(Sprawa C-469/19)

(2019/C 328/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca i strona skarżąca: All in One Star Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 dyrektywy (UE) 2017/1132⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym dla wpisu oddziału spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w innym państwie członkowskim do rejestru handlowego konieczne jest wskazanie wysokości kapitału zakładowego lub porównywalnej wartości kapitału?
- 2) a) Czy art. 30 dyrektywy (UE) 2017/1132 stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym przy zgłoszeniu wpisu oddziału spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w innym państwie członkowskim do rejestru handlowego członek zarządu spółki musi złożyć zapewnienie, że nie zachodzi przeszkoda do jego powołania na podstawie prawa krajowego w postaci sądowego lub administracyjnego zakazu wykonywania zawodu lub prowadzenia działalności gospodarczej, który jest w całości lub w części zgodny z przedmiotem działalności spółki, lub w postaci prawomocnego wyroku skazującego z tytułu określonych przestępstw, oraz że w tym zakresie został pouczony przez notariusza, przedstawiciela porównywalnego zawodu w zakresie doradztwa prawnego lub urzędnika konsularnego o swoim nieograniczonym obowiązku informacyjnym wobec sądu?

b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2 lit. a):

Czy art. 49 i 54 TFUE stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym członek zarządu spółki musi złożyć takie zapewnienie przy zgłoszeniu wpisu oddziału spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w innym państwie członkowskim do rejestru handlowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz.U. 2017, L 169, s. 46).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien (Austria) w dniu 21 czerwca 2019 r. — IE/Magistrat der Stadt Wien

(Sprawa C-477/19)

(2019/C 328/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IE

Druga strona postępowania: Magistrat der Stadt Wien

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „terenu odpoczynku” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również opuszczone dawne tereny odpoczynku?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

Czy każdy opuszczony dawny teren odpoczynku należy uznać za „teren odpoczynku” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej:

Jakie kryteria należy przyjąć dla ustalenia, czy opuszczony dawny teren odpoczynku stanowi „teren odpoczynku” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej?

- 2) Jakie kryteria należy przyjąć dla ustalenia, czy określone działanie lub zaniechanie stanowi ingerencję w „teren odpoczynku” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej?
- 3) Jakie kryteria należy przyjąć dla ustalenia, czy określone działanie lub zaniechanie stanowi na tyle istotną ingerencję w „teren odpoczynku” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej, że doszło do „pogorszenia stanu” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej tego „terenu odpoczynku”?
- 4) Jakie kryteria należy przyjąć dla ustalenia, czy określone działanie lub zaniechanie stanowi na tyle istotną ingerencję w „teren odpoczynku” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej, że doszło do „niszczenia” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej tego „terenu odpoczynku”?
- 5) Czy pojęcie „terenu rozrodu” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono, po pierwsze, jedynie dające się dokładnie wyznaczyć w przestrzeni miejsce, w którym regularnie dochodzi do krycia w węższym znaczeniu czy też do wąsko rozumianych czynności pozostających w bezpośrednim związku z rozrodem (jak np. tarło), oraz po drugie, do „terenu rozrodu” zalicza się dodatkowo wszelkie dające się dokładnie wyznaczyć obszary niezbędne dla rozwoju młodych, jak np. miejsca składania jaj lub części roślin niezbędne dla stadium larwalnego lub stadium gąsienicy?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej:

Co należy rozumieć pod pojęciem „terenu rozrodu” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej i w jaki sposób należy wyznaczyć granicę w przestrzeni między „terenem rozrodu” a innymi obszarami?

- 6) Jakie kryteria należy przyjąć dla ustalenia, czy określone działanie lub zaniechanie stanowi ingerencję w „teren rozrodu” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej?
- 7) Jakie kryteria należy przyjąć dla ustalenia, czy określone działanie lub zaniechanie stanowi na tyle istotną ingerencję w „teren rozrodu” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej, że doszło do „pogorszenia stanu” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej tego „terenu rozrodu”?
- 8) Jakie kryteria należy przyjąć dla ustalenia, czy określone działanie lub zaniechanie stanowi na tyle istotną ingerencję w „teren rozrodu” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej, że doszło do „niszczenia” w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej tego „terenu rozrodu”?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 24 czerwca 2019 r. — JF i KG/Bankia S.A.

(Sprawa C-482/19)

(2019/C 328/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JF i KG.

Strona pozwana: Bankia S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego zgodna z prawem Unii jest okoliczność, iż Tribunal Supremo ustalił w wyrokach od 44 do 49 z dnia 23 stycznia 2009 r. jako jednoznaczne kryterium regułę, zgodnie z którą w umowach kredytu hipotecznego zawartych z konsumentami niewynegocjowany warunek stanowiący, że wszystkie koszty związane z uruchomieniem transakcji kredytu hipotecznego muszą zostać przeniesione na kredytobiorcę, jest nieuczciwy, przy czym poszczególne pozycje kosztowe zawarte we wspomnianym nieuczciwym warunku uznanym za nieważny zostają rozdzielone między instytucję bankową, która narzuciła ten warunek, a konsumenta będącego kredytobiorcą — w celu ograniczenia zwrotu kwot nienależnie zapłaconych w wyniku zastosowania ustawodawstwa krajowego?

Oraz czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

- 2) Ponadto, czy w odniesieniu do art. 394 LEC2, ustanawiającego kryterium obiektywnej wymagalności w zakresie kosztów postępowania, należy uznać, że w przypadku gdy zostanie stwierdzona nieważność nieuczciwego warunku dotyczącego kosztów, lecz skutki tej nieważności są ograniczone do wspomnianego wyżej podziału kosztów, powyższe stanowi naruszenie określonych w prawie Unii Europejskiej zasad skuteczności i braku związania w razie częściowego uwzględnienia żądań w wyroku oraz czy można interpretować tę okoliczność jako wywołującą odwrotny skutek odstraszający, a w konsekwencji brak ochrony uzasadnionych interesów konsumentów i użytkowników?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez
Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 26 czerwca 2019 r. — OK**

(Sprawa C-492/19)

(2019/C 328/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OK

Organ, którego działania dotyczy skarga: Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Uczestnik postępowania: Finanzpolizei

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾ oraz dyrektywę 2014/67/UE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje bardzo wysokie grzywny, w szczególności wysokie kary minimalne nakładane łącznie na danego pracownika, za naruszenie formalnych obowiązków w przypadku transgranicznego zatrudnienia pracowników, takich jak brak utrzymywanie dokumentów dotyczących wynagrodzeń lub brak zawiadomienia centralnego urzędu koordynacji (zawiadomienia ZKO)?
- 2) W wypadku nieudzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 96/71/WE oraz dyrektywę 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie nakładaniu kumulatywnych grzywien za naruszenie obowiązków formalnych w przypadku transgranicznego zatrudnienia pracowników bez bezwzględnej górnej granicy?
- 3) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które w wypadku przedwczesnego zakończenia lub przerwania tymczasowej działalności w państwie przyjmującym przewidują obowiązkowe powiadomienie o zmianie ZKO?
- 4) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie przewidują odpowiedniego terminu na zgłoszenie zmiany?
- 5) Czy art. 56 TFUE i art. 9 dyrektywy 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują, że późniejsze przedłożenie odpowiednich i istotnych dokumentów w rozsądnym terminie nie spełnia wymogu udostępnienia dokumentów?
- 6) Czy art. 56 TFUE i art. 9 dyrektywy 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na zagranicznego usługodawcę obowiązek przedstawienia dokumentów wykraczających poza zakres dokumentów, o których mowa w art. 9 dyrektywy 2014/67/UE i które nie są ani istotne, ani właściwe i które nie są określone w prawie krajowym, takich jak na przykład: rejestry płac, arkusze kont płac, listy płac, zaświadczenia o potrąceniu podatku, rejestracja i wyrejestrowanie, ubezpieczenie zdrowotne, rejestracja i dodatkowe listy rozliczeniowe, dokumenty związane z klasyfikacją płac, zaświadczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1997, L 18, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2014, L 159, s. 11).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez
Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 26 czerwca 2019 r. — PL**

(Sprawa C-493/19)

(2019/C 328/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PL

Organ, którego działania dotyczy skarga: Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Uczestnik postępowania: Finanzpolizei

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾ oraz dyrektywę 2014/67/UE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje bardzo wysokie grzywny, w szczególności wysokie kary minimalne nakładane łącznie na danego pracownika, za naruszenie formalnych obowiązków w przypadku transgranicznego zatrudnienia pracowników, takich jak brak utrzymywania dokumentów dotyczących wynagrodzeń lub brak zawiadomienia centralnego urzędu koordynacji (zawiadomienia ZKO)?
- 2) W wypadku nieudzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 96/71/WE oraz dyrektywę 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie nakładaniu kumulatywnych grzywien za naruszenie obowiązków formalnych w przypadku transgranicznego zatrudnienia pracowników bez bezwzględnej górnej granicy?
- 3) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które w wypadku przedwczesnego zakończenia lub przerwania tymczasowej działalności w państwie przyjmującym przewidują obowiązkowe powiadomienie o zmianie ZKO?
- 4) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie przewidują odpowiedniego terminu na zgłoszenie zmiany?
- 5) Czy art. 56 TFUE i art. 9 dyrektywy 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują, że późniejsze przedłożenie odpowiednich i istotnych dokumentów w rozsądnym terminie nie spełnia wymogu udostępnienia dokumentów?
- 6) Czy art. 56 TFUE i art. 9 dyrektywy 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na zagranicznego usługodawcę obowiązek przedstawienia dokumentów wykraczających poza zakres dokumentów, o których mowa w art. 9 dyrektywy 2014/67/UE i które nie są ani istotne, ani właściwe i które nie są określone w prawie krajowym, takich jak na przykład: rejestry płac, arkusze kont płac, listy płac, zaświadczenia o potrąceniu podatku, rejestracja i wyrejestrowanie, ubezpieczenie zdrowotne, rejestracja i dodatkowe listy rozliczeniowe, dokumenty związane z klasyfikacją płac, zaświadczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1997, L 18, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2014, L 159, s.11)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez
Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 26 czerwca 2019 r. — QM**

(Sprawa C-494/19)

(2019/C 328/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QM

Organ, którego działania dotyczy skarga: Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Uczestnik postępowania: Finanzpolizei

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾ oraz dyrektywę 2014/67/UE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje bardzo wysokie grzywny, w szczególności wysokie kary minimalne nakładane łącznie na danego pracownika, za naruszenie formalnych obowiązków w przypadku transgranicznego zatrudnienia pracowników, takich jak brak utrzymywania dokumentów dotyczących wynagrodzeń lub brak zawiadomienia centralnego urzędu koordynacji (zawiadomienia ZKO)?
- 2) W wypadku nieudzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 96/71/WE oraz dyrektywę 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie nakładaniu kumulatywnych grzywien za naruszenie obowiązków formalnych w przypadku transgranicznego zatrudnienia pracowników bez bezwzględnej górnej granicy?
- 3) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które w wypadku przedwczesnego zakończenia lub przerwania tymczasowej działalności w państwie przyjmującym przewidują obowiązkowe powiadomienie o zmianie ZKO?
- 4) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie przewidują odpowiedniego terminu na zgłoszenie zmiany?
- 5) Czy art. 56 TFUE i art. 9 dyrektywy 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują, że późniejsze przedłożenie odpowiednich i istotnych dokumentów w rozsądnym terminie nie spełnia wymogu udostępnienia dokumentów?
- 6) Czy art. 56 TFUE i art. 9 dyrektywy 2014/67/UE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na zagranicznego usługodawcę obowiązek przedstawienia dokumentów wykraczających poza zakres dokumentów, o których mowa w art. 9 dyrektywy 2014/67/UE i które nie są ani istotne, ani właściwe i które nie są określone w prawie krajowym, takich jak na przykład: rejestry płac, arkusze kont płac, listy płac, zaświadczenia o potrąceniu podatku, rejestracja i wyrejestrowanie, ubezpieczenie zdrowotne, rejestracja i dodatkowe listy rozliczeniowe, dokumenty związane z klasyfikacją płac, zaświadczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1997, L 18, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2014, L 159, s. 11).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania)
w dniu 1 lipca 2019 r. — Postępowanie karne przeciwko Oriolowi Junquerasowi Viesowi**

(Sprawa C-502/19)

(2019/C 328/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu głównym

Oriol Junqueras Vies.

Pozostałe strony postępowania:

Ministerio Fiscal

Abogacía del Estado

Acusación popular ejercida por el partido político VOX

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej ⁽¹⁾ znajduje zastosowanie przed rozpoczęciem „sesji” w stosunku do oskarżonego za poważne przestępstwa znajdującego się w zarządnym przez sąd areszcie tymczasowym za czyny poprzedzające wszczęcie postępowania wyborczego, w wyniku którego to postępowania wyborczego oskarżony ten został ogłoszony wybranym kandydatem do Parlamentu Europejskiego, lecz odmówiono mu w drodze orzeczenia sądu nadzwyczajnego pozwolenia na wyjście z więzienia, co pozwoliłoby mu na spełnienie przesłanek ustanowionych przez krajowe uregulowanie wyborcze, do którego odsyła art. 8 Aktu z dnia 20 września 1976 r. dotyczącego wyborów posłów Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy jeżeli organ wyznaczony w krajowym uregulowaniu wyborczym z uwagi na to, że wybrany kandydat nie spełnił przesłanek ustanowionych w uregulowaniu wyborczym (niemożliwość wynikająca z ograniczenia wolności z uwagi na tymczasowe aresztowanie w postępowaniu w sprawie poważnych przestępstw), powiadomił Parlament Europejski o tym, iż ów wybrany kandydat nie nabywa statusu posła do czasu spełnienia tych przesłanek, nadal należy stosować rozszerzającą wykładnię pojęcia „sesji”, pomimo przejściowej przerwy w oczekiwaniu na rozpoczęcie wykonywania mandatu przez tego kandydata?
- 3) W przypadku, gdy odpowiedź potwierdziłaby wykładnię rozszerzającą, czy w sytuacji, gdy wybrany kandydat pozostaje w areszcie tymczasowym w postępowaniu w sprawie poważnych przestępstw, które rozpoczęło się dość długo przed postępowaniem wyborczym, sąd, który zarządził tymczasowe aresztowanie jest zobowiązany w świetle wyrażenia: „podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu Europejskiego” z art. 9 Protokołu nr 7 do zniesienia tymczasowego aresztowania w sposób bezwarunkowy, prawie automatycznie, aby pozwolić na spełnienie formalności i przemieszczenie się do Parlamentu Europejskiego, czy też raczej powinien on wziąć pod uwagę kryterium dotyczące wyważania w konkretnym przypadku praw i interesów wynikających z interesu wymiaru sprawiedliwości i prawidłowego postępowania, z jednej strony, oraz interesów i praw związanych z immunitetem, z drugiej strony, zarówno w zakresie zachowania funkcjonalności i niezależności Parlamentu, jak i prawa do wykonywania zadań publicznych przez wybranego kandydata?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 266.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München (Niemcy)
w dniu 4 lipca 2019 r. BMW Bayerische Motorenwerke AG/Hauptzollamt München**

(Sprawa C-509/19)

(2019/C 328/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BMW Bayerische Motorenwerke AG

Strona pozwana: Hauptzollamt München

Pytanie prejudycjalne

Czy koszty opracowania oprogramowania komputerowego, które zostało wykonane w Unii Europejskiej, nieodpłatnie udostępnione sprzedającemu przez kupującego i wgrane na przywożony moduł sterujący, dodaje się do wartości transakcyjnej przywożonego towaru zgodnie z art. 71 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny ⁽¹⁾, jeżeli nie są one wliczone w faktycznie zapłaconą albo należną cenę przywożonego towaru?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 269, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 9 lipca 2019 r. — NMI Technologietransfer GmbH/EuroNorm GmbH**

(Sprawa C-516/19)

(2019/C 328/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NMI Technologietransfer GmbH

Strona pozwana: EuroNorm GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, która prowadzi działalność gospodarczą, w świetle art. 3 ust. 4 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014 ⁽¹⁾ nie można uznać za małe lub średnie przedsiębiorstwo już z tego powodu, że 90 % jej kapitału zakładowego należy do fundacji prawa cywilnego, w której siedemnastoosobowej radzie, nieuprawnionej do prowadzenia spraw fundacji, zasiada dwóch przedstawicieli ministerstw, jeden nadburmistrz miasta, jeden rektor uniwersytetu, trzech profesorów tego uniwersytetu, jeden rektor innej szkoły wyższej i jeden członek zarządu izby przemysłowo-handlowej?
- 2) Czy państwowe uniwersytety i szkoły wyższe oraz niemieckie izby przemysłowo-handlowe są organami publicznymi w rozumieniu art. 3 ust. 4 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014?
- 3) Czy osoby zasiadające w radzie fundacji w ramach wolontariatu są organami publicznymi w rozumieniu art. 3 ust. 4 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014 już z tego powodu, że ich podstawowym rodzajem aktywności zawodowej jest praca w organie publicznym?
- 4) Czy kontrola ze strony organów publicznych w rozumieniu art. 3 ust. 4 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014 zakłada, że gremia organów publicznych mogą w ramach stosunku prawnego wydawać członkom rady fundacji zasiadającym w niej w ramach wolontariatu polecenia dotyczące głosowania w radzie w określony sposób?
- 5) Czy pośrednia kontrola praw głosu przez organy publiczne zakłada, że jest ustalone, iż organy publiczne wpływają na członków rady fundacji, tak aby wykonywali oni prawa głosu w sposób określony przez organy publiczne?
- 6) Czy pośrednia kontrola praw głosu przez organy publiczne ma już miejsce w sytuacji, kiedy istnieje możliwość, że członkowie rady fundacji zasiadający w niej w ramach wolontariatu, w ramach pełnienia swojej funkcji w radzie, uwzględniają interesy organizacji publicznych, z których się wywodzą?
- 7) Czy wyrażenie „kontroluje [...] wspólnie” w rozumieniu art. 3 ust. 4 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014 zakłada możliwość stwierdzenia wspólnego procesu decyzyjnego organów publicznych w odniesieniu do praw głosu?
- 8) Czy w przypadku przesłanki „kontroluje” w rozumieniu art. 3 ust. 4 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014 chodzi o rzeczywiste stosowanie statutu przez fundację, czy też o możliwą wykładnię treści statutu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2014, L 187, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ostravě (Republika Czeska) w dniu 9 lipca 2019 r. — ARMOSTAV MÍSTEK s.r.o./Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-520/19)

(2019/C 328/25)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Ostravě

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ARMOSTAV MÍSTEK s.r.o.

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Pytanie prejudycjalne

Czy istnienie wyraźnego uregulowania krajowego o odpowiedzialności za nieuiszczony podatek w ramach łańcucha transakcji stanowiących oszustwo stoi na przeszkodzie odmowie uwzględnienia przez organy administracji finansowej prawa osoby ponoszącej odpowiedzialność za niezapłacony podatek do odliczenia podatku od wartości dodanej zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o oszustwach dotyczących VAT? Czy na przeszkodzie takiemu postępowaniu stoją art. 17 ust. 1, art. 20, art. 52 ust. 1 i 6 oraz art. 54 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 9 lipca 2019 r. — Entoma SAS/Ministre de l'Économie et des Finances, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation

(Sprawa C-526/19)

(2019/C 328/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Entoma SAS

Druga strona postępowania: Ministre de l'Économie et des Finances, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 2 pkt e) rozporządzenia [(WE) nr 258/97] z dnia 27 stycznia 1997 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on swoim zakresem stosowania żywność złożoną z całych zwierząt przeznaczonych do spożycia jako takie lub że ma on zastosowanie wyłącznie do składników żywności pochodzących od owadów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczące nowej żywności i nowych składników żywności (Dz.U. 1997, L 43, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 10 lipca 2019 r. — F-AG/Finanzamt Y

(Sprawa C-528/19)

(2019/C 328/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F-AG

Strona przeciwna: Finanzamt Y

Pytania prejudycjalne

1. Czy w okolicznościach takich jak te w postępowaniu głównym, w którym podatnik na zlecenie miasta wykonuje roboty budowlane na drodze gminnej, temu podatnikowi, nabywającemu od innych podatników świadczenia w celu budowy przekazanej gminie drogi, przysługuje w związku z tym prawo do odliczenia zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy VAT ⁽¹⁾?
2. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy w okolicznościach takich jak te w postępowaniu głównym, w którym podatnik wykonuje na zlecenie miasta roboty budowlane na drodze gminnej, dochodzi do odpłatnej dostawy towarów, w ramach której wyrażenie zgody na eksploatację kamieniołomu stanowi świadczenie wzajemne za dostawę drogi?
3. W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej: Czy w okolicznościach takich jak te w postępowaniu głównym, w którym podatnik wykonuje na zlecenie miasta roboty budowlane na drodze gminnej, nieodpłatne przekazanie gminie drogi o przeznaczeniu publicznym zgodnie z art. 5 ust. 6 dyrektywy Rady 77/388/EWG należy traktować jako nieodpłatną dostawę towarów, mimo że przekazanie to służy celom związanym z działalnością gospodarczą, aby wykluczyć sytuację, w której ostateczne wykorzystanie towarów przez gminę pozostanie nieopodatkowane?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 11 lipca 2019 r. — NM jako zarządca w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku NIKI Luftfahrt GmbH/ON

(Sprawa C-530/19)

(2019/C 328/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NM jako zarządca w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku NIKI Luftfahrt GmbH

Strona przeciwna: ON

Pytania prejudycjalne

1. Czy przewoźnik lotniczy, który w myśl art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ zobowiązany jest do udzielenia pomocy zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, ponosi na podstawie tego rozporządzenia odpowiedzialność za szkody powstałe w wyniku uszkodzenia ciała, jakiego pasażer doznał wskutek niedbalstwa pracowników hotelu zapewnionego przez przewoźnika lotniczego?
2. W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy zobowiązanie przewoźnika lotniczego w świetle art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ogranicza się do znalezienia pasażerowi hotelu i pokrycia kosztów zakwaterowania, czy też przewoźnik lotniczy jest zobowiązany zapewnić zakwaterowanie jako takie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 12 lipca 2019 r. — A/Latvijas Republikas Veselības ministrija

(Sprawa C-535/19)

(2019/C 328/29)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Druga strona postępowania: Latvijas Republikas Veselības ministrija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy publiczną opiekę zdrowotną należy uznać za objętą pojęciem „świadczeń z tytułu choroby” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004 ⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy na podstawie art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 24 dyrektywy 2004/38 państwa członkowskie są uprawnione, w celu uniknięcia nieproporcjonalnych roszczeń o świadczenia socjalne przewidziane w celu zapewnienia opieki zdrowotnej, do odmowy przyznania takich świadczeń, które są przyznawane ich obywatelom i członkom rodziny obywatela Unii posiadającego status pracownika znajdującym się w tej samej sytuacji, obywatelom Unii, którzy w tym czasie nie mają statusu pracownika?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, czy na podstawie art. 18 i 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 24 dyrektywy 2004/38 ⁽²⁾ państwa członkowskie są uprawnione, w celu uniknięcia nieproporcjonalnych roszczeń o świadczenia socjalne przewidziane w celu zapewnienia opieki zdrowotnej, do odmowy przyznania takich świadczeń, które są przyznawane ich obywatelom i członkom rodziny obywatela Unii posiadającego status pracownika znajdującym się w tej samej sytuacji, obywatelom Unii, którzy w tym czasie nie mają statusu pracownika?

- 4) Czy sytuacja, w której obywatelowi Unii Europejskiej korzystającemu z prawa do swobodnego przemieszczania się odmawia się prawa do korzystania z publicznej opieki zdrowotnej pokrywanej z budżetu państwa we wszystkich państwach członkowskich, których dotyczy niniejsza sprawa, jest zgodna z art. 11 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 883/2004?
- 5) Czy sytuacja, w której obywatelowi Unii Europejskiej korzystającemu z prawa do swobodnego przemieszczania się odmawia się prawa do korzystania z publicznej opieki zdrowotnej pokrywanej z budżetu państwa we wszystkich państwach członkowskich, których dotyczy niniejsza sprawa, jest zgodna z art. 18, art. 20 ust. 1 i art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- 6) Czy legalność pobytu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38 należy rozumieć jako przyznanie osobie prawa dostępu do systemu zabezpieczenia społecznego, a także jako możliwą podstawę wyłączenia tej osoby z zabezpieczenia społecznego? W szczególności czy w niniejszej sprawie należy uznać, że okoliczność, iż wnioskodawca jest objęty pełnym ubezpieczeniem zdrowotnym, co stanowi jedną z przesłanek legalności pobytu na podstawie dyrektywy 2004/38, może uzasadniać odmowę włączenia go do państwowego systemu opieki zdrowotnej?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

(²) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I (Niemcy)
w dniu 15 lipca 2019 r. — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände —
Verbraucherzentrale Bundesverband e.V./Telefonica Germany GmbH & Co.OHG**

(Sprawa C-539/19)

(2019/C 328/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona pozwana: Telefonica Germany GmbH & Co.OHG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6a i art. 6e ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 (¹) należy interpretować w ten sposób, że dostawcy usług łączności ruchomej z dniem 15 czerwca 2017 r. muszą w sposób automatyczny przełączyć wszystkich klientów na taryfę regulowaną zgodnie z art. 6a rozporządzenia (UE) nr 531/2012, niezależnie od tego, czy klienci ci dotychczas posiadali taryfę regulowaną, czy też specjalną, tak zwaną alternatywną taryfę roamingową?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz.U., 2012, L 172, s. 10), w brzmieniu rozporządzenia (UE) 2015/2120 (Dz.U., 2015, L 310, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 16 lipca 2019 r. — Jebsen & Jessen (GmbH & Co.) KG/Hauptzollamt Hamburg

(Sprawa C-543/19)

(2019/C 328/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jebsen & Jessen (GmbH & Co.) KG

Strona przeciwna: Hauptzollamt Hamburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w warunkach postępowania głównego zwolnieniu z cła antydumpingowego wprowadzonego na mocy art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/82⁽¹⁾ w świetle art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia stoi na przeszkodzie to, że faktura w ramach zobowiązania w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia wskazuje nie decyzję wykonawczą (UE) 2015/87⁽²⁾, o której mowa w pkt 9 załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/82, lecz decyzję 2008/899/WE⁽³⁾?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy fakturę w ramach zobowiązania, która spełnia warunki przewidziane w załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/82, można przedłożyć w ramach postępowania w sprawie zwrotu ceł antydumpingowych, aby zgodnie z art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia uzyskać zwolnienie z cła antydumpingowego wprowadzonego na mocy art. 1 tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) z dnia 21 stycznia 2015 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 oraz częściowych przeglądów okresowych na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2015, L 15, s. 8).

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) z dnia 21 stycznia 2015 r. przyjmująca zobowiązania zaproponowane w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2015, L 15, s. 75).

⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 2 grudnia 2008 r. przyjmująca zobowiązania zaproponowane w związku z postępowaniem antydumpingowym w odniesieniu do przywozu kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2008, L 323, s. 62).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 lipca 2019 r. — Société ECO TLC/Ministre de la transition écologique et solidaire

(Sprawa C-556/19)

(2019/C 328/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Société ECO TLC

Strona pozwana: Ministre de la transition écologique et solidaire

Uczestnik postępowania: Fédération des entreprises du recyclage

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przepisy takie jak te opisane w pkt 9–11, na podstawie których organizacja ekologiczna będąca podmiotem prawa prywatnego niemającym celu zarobkowego, upoważniona przez organy publiczne, otrzymuje wkłady finansowe od podmiotów wprowadzających do obrotu pewną kategorię produktów, na podstawie zawartej z nimi w tym celu umowy, w zamian za świadczenie usługi polegającej na zapewnianiu w ich imieniu przetwarzania odpadów pochodzących z tych produktów oraz przekazuje podmiotom odpowiedzialnym za sortowanie tych odpadów i ich odzysk subwencje, których wysokość jest ustalona w upoważnieniu w świetle celów środowiskowych i społecznych, należy uznać za ustanawiające pomoc państwa w rozumieniu tego postanowienia?

Odwołanie wniesione w dniu 2 lipca 2019 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) z 16 maja 2019r. w sprawach połączonych T-836/16 i T-624/17, Rzeczpospolita Polska/Komisja Europejska

(Sprawa C-562/19 P)

(2019/C 328/33)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Herrmann, P.-J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rzeczpospolita Polska, Węgry

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie poszerzonym) z 16 maja 2019r. w sprawach połączonych T-836/16 i T-624/17 Rzeczpospolita Polska/Komisja EU:T:2019:338 oraz
- oddalenie skarg Rzeczpospolitej Polskiej przeciwko Komisji w sprawie T-836/16 o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 5596 final z 19 września 2016 w sprawie pomocy państwa SA. 44351 (2016/C) (ex 2016/NN) wszczynającej formalne postępowanie wyjaśniające i zawierającej nakaz zawieszenia co do polskiego podatku od sprzedaży detalicznej oraz w sprawie T-624/17 o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2018/160 z dnia 30 czerwca 2017r. w sprawie pomocy państwa SA. 44351 (2016/C) (ex 2016/NN) wdrożonej przez Polskę w odniesieniu do podatku od sprzedaży detalicznej oraz o obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania w pierwszej instancji i w obecnym postępowaniu;
- alternatywnie, w przypadku braku oddalenia obu skarg w całości, skierowanie spraw do ponownego rozpoznania przez Sąd co do zarzutów, które nie zostały rozpatrzone w pierwszej instancji oraz pozostawienie rozstrzygnięcia w sprawie kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz niniejszego odwołania w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi dwa zarzuty.

W ramach pierwszego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd naruszył art.107 ust.1 TFUE orzekając, że polski podatek od sprzedaży detalicznej nie jest selektywny. Błąd prawny Sądu wynika z następujących powodów:

- po pierwsze, w motywach 63 do 68 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie stwierdził, że Komisja popełniła błąd wyłączając z definicji ram odniesienia progresywne stawki polskiego podatku od sprzedaży detalicznej. Wbrew twierdzeniu Sądu podejście przyjęte przez Komisję w decyzji kończącej postępowanie jest spójne z orzecznictwem Trybunału. Sąd popełnił zatem błąd prawny w określeniu ram odniesienia;

- po drugie, w motywach 69 do 78 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie orzekł, że Komisja nieprawidłowo określiła cel podatku od sprzedaży detalicznej, w świetle którego powinien być oceniany porównywalny charakter przedsiębiorstw. Trybunał Sprawiedliwości konsekwentnie uznał, że tylko podatkowy cel środka określony jako przedmiot lub/i zdarzenie opodatkowana danym podatkiem jest istotny dla oceny porównywalności przedsiębiorstw. Inne nierozdzielnie związane cele jak zdolność płatnicza mają znaczenie tylko dla oceny obiektywnego uzasadnienia nierównego traktowania porównywalnych przedsiębiorstw. Dlatego uznanie przez Sąd rzekomego celu redystrybucyjnego polskiego podatku od sprzedaży detalicznej na etapie oceny porównywalności przedsiębiorstw stanowi błąd prawny.
- po trzecie, w motywach 79 — 93 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że Komisja popełniła błąd stwierdzając brak uzasadnienia progresywnych stawek podatku od sprzedaży detalicznej celem redystrybucyjnym. Twierdzenie Sądu, że polski podatek od sprzedaży detalicznej nie jest dyskryminujący i służy celom redystrybucyjnym opiera się na błędnym przyjęciu, że przedsiębiorstwa uzyskujące wysokie przychody (obróć) są zyskowniejsze, niż uzyskujące niższe przychody (obróć). Tym samym Sąd popełnił błąd prawny uznając, że cel redystrybucyjny, który nie jest nierozdzielnie związany z podatkiem od sprzedaży detalicznej, może uzasadniać nierówne traktowanie przedsiębiorców. Ponadto opierając się na tym błędnym domniemaniu Sąd błędnie przełożył ciężar dowodowy co do uzasadnienia progresywnych stawek podatkowych rzekomym celem redystrybucyjnym z państwa członkowskiego na Komisję, która musiałaby wykazać, że takiego uzasadnienia nie ma.

W ramach drugiego zarzutu odwołania Komisja podnosi naruszenie przez Sąd w motywach 104 do 109 zaskarżonego wyroku art.108 ust.2 TFUE i art.13 ust.1 rozporządzenia Rady 2015/1589. Sąd stwierdził tam, że Komisja popełniła oczywisty błąd decydując o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego i nakazując zawieszenie polskiego podatku od sprzedaży detalicznej. Stwierdzenie to Sąd oparł na analizie przeprowadzonej wobec decyzji kończącej formalne postępowanie wyjaśniające. Stosując wobec decyzji wszczynającej taki sam standard kontroli sądowej jak do oceny ważności decyzji kończącej Sąd popełnił błąd prawny. W przypadku tej pierwszej decyzji Sąd zastosował bowiem wyższy standard kontroli zamiast oceny, czy Komisja w sposób oczywisty mogła nie mieć wątpliwości co do braku selektywności spornego podatku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 26 lipca 2019 r. — Irish Ferries Ltd/National Transport Authority

(Sprawa C-570/19)

(2019/C 328/34)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Irish Ferries Ltd

Strona pozwana: National Transport Authority

Pytania prejudycjalne

A. Zastosowanie rozporządzenia ⁽¹⁾

- 1) Czy rozporządzenie (w szczególności art. 18 lub 19) znajduje zastosowanie w okolicznościach, w których pasażerowie dokonali wcześniejszej rezerwacji i zawarli umowy przewozu oraz w których usługi pasażerskie są odwoływane z co najmniej siedmiodniowym wyprzedzeniem przed planowanym wypłynięciem z powodu opóźnienia w dostarczeniu nowego statku przewoźnikowi promowemu? Czy w związku z tym dla stosowania rozporządzenia istotne są którekolwiek (lub wszystkie) z poniższych kwestii:
 - a) dostawa została ostatecznie opóźniona o 200 dni;

- b) przewoźnik promowy musiał odwołać cały sezon rejsów;
- c) nie można było uzyskać odpowiedniego, alternatywnego statku;
- d) rezerwacje rejsów ponad 20 000 pasażerów zostały zmienione przez przewoźnika promowego na różnych rejsach lub zwrócono pasażerom poniesione koszty;
- e) rejsy odbywały się na nowej trasie otwartej przez przewoźnika promowego bez podobnej alternatywnej usługi na tej trasie?

B. Wykładnia art. 18 rozporządzenia

Na to pytanie należy odpowiedzieć tylko wówczas, gdy art. 18 może mieć zastosowanie.

- 2) Czy w przypadku zmiany trasy pasażera zgodnie z art. 18 zostaje zawarta nowa umowa transportowa, w związku z czym prawo do odszkodowania na podstawie art. 19 powinno być ustalane zgodnie z tą nową umową, a nie z pierwotną umową przewozu?
- 3)
 - a) Jeżeli art. 18 ma zastosowanie, wówczas gdy rejs zostaje odwołany i na tej trasie nie świadczone żadnych usług alternatywnych (tj. nie świadczone żadnych usług bezpośrednio między tymi dwoma portami), czy zapewniając alternatywny rejs na jakiegokolwiek innej trasie lub trasach dostępnych i wybranych przez pasażera, w tym przez „most lądowy” (np. podróżowanie z Irlandii do Zjednoczonego Królestwa promem, a następnie podróż samochodem, przy czym koszty paliwa są zwracane pasażerowi przez przewoźnika promowego, do portu Zjednoczonego Królestwa z połączeniem do Francji i podróżowanie stamtąd do Francji, przy założeniu, że pasażer wybiera każdy z rejsów) stanowi to „zmianę trasy do miejsca docelowego” w rozumieniu art. 18? W przeciwnym wypadku, jakie kryteria należy zastosować przy ustalaniu, czy zmiana trasy odbywa się „w warunkach porównywalnych”?
 - b) Czy w przypadku braku alternatywnego rejsu na odwołanej trasie, skutkującego niemożliwością zaoferowania zainteresowanemu pasażerowi bezpośredniego rejsu z pierwotnego portu, w którym pasażer wchodzi na pokład, do miejsca docelowego określonego w umowie przewozu, przewoźnik jest zobowiązany do pokrycia wszelkich dodatkowych kosztów poniesionych przez pasażera, którego trasa została zmieniona w trakcie podróży do i z nowego portu, w którym pasażer wchodzi na pokład lub do i z nowego portu docelowego?

C. Wykładnia art. 19 rozporządzenia

- 4)
 - a) Czy art. 19 może mieć zastosowanie, jeżeli rejs został już odwołany co najmniej siedem tygodni przed planowanym wypłynięciem? Jeżeli art. 19 ma zastosowanie, to czy jest tak w przypadku, gdy art. 18 został zastosowany, a trasę pasażera zmieniono bez dodatkowych kosztów lub dokonano zwrotu kosztów albo pasażer wybrał późniejszy rejs?
 - b) Jeżeli art. 19 ma zastosowanie, czym jest „miejsce docelowe” dla celów art. 19.
- 5) Jeżeli art. 19 może mieć zastosowanie:
 - a) W jaki sposób należy mierzyć opóźnienie w takich okolicznościach?
 - b) W jaki sposób należy obliczać cenę w rozumieniu art. 19 przy ustalaniu poziomu należnego zwrotu kosztów, a w szczególności czy obejmuje ona koszty związane z usługami dodatkowymi (np. kabiny, klatki dla psów i premium lounge)?

D. Wykładnia art. 20 ust. 4

- 6) Jeżeli rozporządzenie ma zastosowanie, czy okoliczności i względy przedstawione w pytaniu pierwszym stanowią „nadzwyczajne okoliczności, których nie można było uniknąć, nawet gdyby podjęto wszelkie racjonalne środki” dla celów art. 20 ust. 4 rozporządzenia?

E. Wykładnia art. 24

- 7) Czy art. 24 skutkuje nałożeniem na każdego pasażera domagającego się uzyskania odszkodowania na podstawie art. 19 rozporządzenia bezwzględnego obowiązku złożenia skargi w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym wykonana została usługa lub w którym powinna być ona zostać wykonana?

F. Wykładnia art. 25

- 8) Czy jurysdykcja właściwego organu krajowego odpowiedzialnego za wykonanie rozporządzenia ogranicza się do rejsów obejmujących porty określone w art. 25 rozporządzenia, czy też może ona również obejmować rejsy powrotne z portu innego państwa członkowskiego do państwa właściwego organu krajowego?

G. Ważność decyzji lub zawiadomień

- 9) a) Jakie zasady i przepisy prawa Unii powinien stosować sąd odsyłający przy ocenie ważności decyzji lub zawiadomień krajowego organu odpowiedzialnego za egzekwowanie przepisów poprzez odniesienie do art. 16, 17, 20 lub 47 karty ⁽²⁾ lub zasad proporcjonalności, pewności prawa i równego traktowania?
- b) Czy kryterium nieproporcjonalności, które powinien zastosować sąd odsyłający, stanowi kryterium oczywistego błędu?

H. Ważność rozporządzenia 117/2010

To pytanie pojawi się tylko w zależności od odpowiedzi na poprzednie pytania.

- 10) Czy rozporządzenie nr 1177/2010 jest ważne na gruncie prawa Unii, biorąc pod uwagę w szczególności:

- a) artykuł 16, 17 i 20 karty?
- b) okoliczność, że przewoźnicy lotniczy nie mają obowiązku wypłaty odszkodowania, jeżeli poinformują pasażera linii lotniczej o odwołaniu lotu co najmniej dwa tygodnie przed planowanym czasem odlotu [art. 5 ust. 1 lit. c) pkt (i) rozporządzenia nr 261/2004 ⁽³⁾]?
- c) zasady proporcjonalności, pewności prawa i równego traktowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 1).

⁽²⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2012, C 326, s. 2)

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46 z 17.2.2004, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 lipca 2019 r. — X/Kuoni Travel Ltd

(Sprawa C-578/19)

(2019/C 328/35)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: X

Strona pozwana: Kuoni Travel Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji gdy doszło do niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków wynikających z umowy o wakacje zorganizowane zawartej pomiędzy organizatorem lub punktem sprzedaży detalicznej a konsumentem, do której zastosowanie ma dyrektywa Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, a niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy jest wynikiem działań pracownika przedsiębiorstwa hotelarskiego świadczącego usługi, której dotyczy przedmiotowa umowa:
 - a) czy istnieje możliwość zastosowania okoliczności wyłączającej odpowiedzialność, o której mowa w drugiej części art. 5 ust. 2 tiret trzecie; a jeżeli tak,
 - b) jakimi kryteriami powinien kierować się sąd krajowy przy ocenie, czy tego rodzaju okoliczność wyłączająca odpowiedzialność ma zastosowanie?
- 2) Czy w przypadku gdy organizator lub punkt sprzedaży detalicznej zawiera z konsumentem umowę o wakacje zorganizowane, do której zastosowanie ma dyrektywa Rady 90/314/EWG, a usługi, których przedmiotowa umowa dotyczy, świadczy przedsiębiorstwo hotelarskie, to pracownika takiego przedsiębiorstwa hotelarskiego uznaje się za „usługodawcę” dla celów okoliczności wyłączającej odpowiedzialność z art. 5 ust. 2 tiret trzecie dyrektywy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (United Kingdom) w dniu 30 lipca 2019 r. — R (na wniosek Association of Independent Meat Suppliers i in.)/The Food Standards Agency

(Sprawa C-579/19)

(2019/C 328/36)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: R (na wniosek Association of Independent Meat Suppliers i in.)

Druga strona postępowania: The Food Standards Agency

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenia (WE) nr 854/2004 ⁽¹⁾ i nr 882/2004 ⁽²⁾ nie stoją na przeszkodzie procedurze, zgodnie z którą na podstawie art. 9 Food Safety Act 1990 (brytyjskiej ustawy o bezpieczeństwie żywności z 1990 r.) sędzia pokoju rozstrzyga sprawę co do istoty i na podstawie powołanych przez każdą ze stron dowodów w postaci opinii biegłych, orzekając, czy tusza nie spełnia wymogów bezpieczeństwa żywności?

- 2) Czy rozporządzenie (WE) nr 882/2004 przyznaje prawo do odwołania się od decyzji wydanej przez urzędowego lekarza weterynarii na podstawie art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 854/2004, zgodnie z którą mięso z tuszy nie nadaje się do spożycia przez ludzi, a jeśli tak, to czym należy kierować się przy ocenie zasadności decyzji wydanej przez urzędowego lekarza weterynarii w ramach postępowania odwoławczego w takim przypadku?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. 2004, L 139, s. 206).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. 2004, L 165, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 czerwca 2019 r. w sprawie T-399/17,
Dalli/Komisja, wniesione w dniu 16 sierpnia 2019 r. przez Johna Dalliego**

(Sprawa C-615/19 P)

(2019/C 328/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: John Dalli (przedstawiciele: L. Levi, avocate, S. Rodrigues, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i uznanie żądań wnoszącego odwołanie w sprawie T-399/17 za dopuszczalne i zasadne, a w konsekwencji nakazanie:
 - naprawienia szkody, a przede wszystkim zadośćuczynienia za krzywdę, którą można oszacować tymczasowo na kwotę 1 000 000 EUR;
 - obciążenia całością kosztów postępowania drugiej strony postępowania;
- nakazanie Komisji Europejskiej pokrycia w całości kosztów zarówno postępowania odwoławczego jak i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie podnosi liczne naruszenia prawa, w szczególności naruszenie obowiązku uzasadnienia i przeinaczenie akt sprawy poprzez oddalenie zarzutu pierwszego dotyczącego niezgodności z prawem decyzji o wszczęciu dochodzenia.

Po drugie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo poprzez oddalenie zarzutu drugiego dotyczącego błędów w charakterystyce dochodzenia i niezgodnego z prawem rozszerzenia dochodzenia.

Po trzecie, wnoszący odwołanie podnosi przeinaczenie dowodów i naruszenie prawa do obrony w wyroku Sądu, w którym oddalono zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad regulujących gromadzenie dowodów oraz przeinaczenia i sfalszowania dowodów.

Po czwarte, wnoszący odwołanie zarzuca przeinaczenie oczywistego znaczenia okoliczności faktycznych i dowodów oraz naruszenie prawa poprzez oddalenie przez Sąd zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia prawa do obrony, art. 4 decyzji Komisji 1999/396 (¹) oraz art. 18 instrukcji OLAF-u.

Po piąte, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez naruszenie ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia i przeinaczenie dowodów poprzez oddalenie zarzutu piątego dotyczącego naruszenia art. 11 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 (²) i art. 13 ust. 5 regulaminu Komitetu Nadzoru.

Po szóste, wnoszący odwołanie podnosi liczne naruszenia prawa i przeinaczenia dowodów w wyroku Sądu, w którym oddalono zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności, art. 8 rozporządzenia nr 1073/1999 i art. 339 TFUE oraz prawa do ochrony danych osobowych.

W siódmym i ostatnim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi przeinaczenie oczywistego sensu skargi i dowodów oraz naruszenie prawa poprzez stwierdzenie przez Sąd, że wnoszący odwołanie nie wykazał istnienia krzywdy.

-
- (¹) 1999/396/WE, EWWiS, Euratom: Decyzja Komisji z dnia 2 czerwca 1999 r. dotycząca zasad i warunków dochodzeń wewnętrznych w odniesieniu do przeciwdziałania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim nielegalnym działaniom godzącym w interesy Wspólnoty (Dz.U. 1999, L 149, s. 57).
- (²) Rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. 1999, L 136, s. 1).
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 2 lipca 2019 r. — Mahmoudian/Rada

(Sprawa T-406/15) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu — Zamrożenie środków finansowych — Ograniczenia w zakresie wjazdu na terytoria państw członkowskich — Naprawienie szkody, jaką miał ponieść skarżący w wyniku umieszczenia i utrzymania jego nazwiska w wykazach osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające — Szkoda majątkowa — Krzywda)

(2019/C 328/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fereydoun Mahmoudian (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci A. Bahrami i N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: R. Liudvinaviciute-Cordeiro i M. Bishop, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Aresu i D. Gauci, następnie A. Aresu i R. Tricot, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką miał ponieść skarżący w następstwie przyjęcia decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2010, L 195, s. 25), decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB (Dz.U. 2010, L 281, s. 81) i rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1), na mocy których nazwisko skarżącego zostało umieszczone i utrzymane w wykazach osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Rada Unii Europejskiej zapłaci na rzecz Fereydouna Mahmoudiana kwotę 71 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Fereydoun Mahmoudian, Rada i Komisja — odpowiednio, pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — CCPL i in./Komisja

(Sprawa T-522/15) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek opakowań spożywczych do sprzedaży detalicznej — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. — Wartość sprzedaży — Górna granica grzywiny — Proporcjonalność — Równość traktowania — Zdolność płatnicza)

(2019/C 328/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: CCPL — Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC (Reggio Emilia, Włochy), Coopbox group SpA (Reggio Emilia), Poliemme Srl (Reggio Emilia), Coopbox Hispania, SL (Lorca, Hiszpania), Coopbox Eastern s.r.o. (Nowe Miasto nad Wagiem, Słowacja) (przedstawiciele: S. Bariatti i E. Cucchiara, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Jimeno Fernández, A. Biolan i P. Rossi, następnie F. Jimeno Fernandez, P. Rossi i L. Malferrari, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie zmierzające w pierwszej kolejności do częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015) 4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39563 — Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej), a także, posiłkowo, do obniżenia kwoty grzywien nałożonych na skarżące.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 2 ust. 1 lit. f) i g), art. 2 ust. 2 lit. d) i e) oraz art. 2 ust. 4 lit. c) i d) decyzji Komisji C(2015) 4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39563 — Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej).
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Toshiba Samsung Storage Technology i Toshiba Samsung Storage Technology Korea/Komisja

(Sprawa T-8/16) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek napędów optycznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG — Porozumienia o znamionach znomy dotyczące przetargów organizowanych przez dwóch producentów komputerów — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i prawa do obrony — Kompetencje Komisji — Geograficzny zasięg naruszenia — Jednolite i ciągle naruszenie — Zasada dobrej administracji — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien)

(2019/C 328/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Toshiba Samsung Storage Technology Corp. (Tokio, Japonia) i Toshiba Samsung Storage Technology Korea Corp. (Suwon-si, Korea Południowa) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. Bay, J. Ruiz Calzado, A. Aresu i A. Scordamaglia-Tousis, następnie adwokaci M. Bay, J. Ruiz Calzado i A. Aresu)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. Khan, A. Biolan i M. Farley, następnie A. Biolan, M. Farley i A. Cleenewerck de Crayencour, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie zmierzające w pierwszej kolejności do stwierdzenia nieważności całości lub części decyzji Komisji C(2015) 7135 final z dnia 21 października 2015 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39639 — Napędy optyczne), a pośilkowo do obniżenia wysokości grzywiny nałożonej na skarżące.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Toshiba Samsung Storage Technology Corp. i Toshiba Samsung Storage Technology Korea Corp. pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Yanukovych/Rada

(Sprawy połączone T-244/16 i T-285/17) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Ciężący na Radzie obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej)

(2019/C 328/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Fedorovych Yanukovych (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: T. Beazley, QC, E. Dean i J. Marjason-Stamp, barristers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Mahnič i J.P. Hix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 76) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 1), oraz po drugie, decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 1), w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów objętych tymi środkami ograniczającymi.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, a także decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, w zakresie, w jakim nazwisko Viktora Fedorowycza Janukowycza zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez V. Janukowycza.

(¹) Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — IPPT PAN/Komisja i REA

(Sprawa T-805/16) (¹)

(Klauzula arbitrażowa — Szósty i siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji — Decyzja o odzyskaniu środków w drodze potrącenia wierzytelności Unii wynikających z wykonania umów — Skuteczna ochrona sądowa — Prawo do zwracania się do Rzecznika Praw Obywatelskich — Rozporządzenie finansowe — Pewność wierzytelności — Uzasadnione oczekiwania — Zasada niedyskryminacji — Zasada dobrej administracji — Nadużycie władzy — Odpowiedzialność umowna — Sprawozdanie z audytu — Koszty kwalifikowalne)

(2019/C 328/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Instytut Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk (IPPT PAN) (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Le Berre)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. Siekierzyńska i P. Rosa Plaza, następnie M. Siekierzyńska i F. van den Bergh, pełnomocnicy), Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (przedstawiciele: S. Payan-Lagrou i V. Canetti, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Duron)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Przedmiot

Z jednej strony oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 6 września 2016 r. w sprawie odzyskania domniemanych wierzytelności przysługujących jej wobec skarżącego na podstawie dwóch umów zawartych w ramach szóstego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji, w drodze potrącenia z kwotami, które REA jest winna skarżącemu na podstawie umowy o udzielenie dotacji zawartej w ramach siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji, a z drugiej strony oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia nieistnienia domniemanych wierzytelności Komisji wynikających z dwóch umów zawartych w ramach ww. szóstego programu ramowego oraz zasądzenia od Komisji i REA zapłaty na jego rzecz kwoty 69 623,94 EUR na podstawie umowy o udzielenie dotacji zawartej w ramach ww. siódmego programu ramowego oraz odsetek za opóźnienie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Instytut Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk (IPPT PAN) pokrywa dwie trzecie własnych kosztów oraz koszty poniesione przez Agencję Wykonawczą ds. Badań Naukowych (REA).
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz jedną trzecią kosztów poniesionych przez IPPT PAN.
- 4) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Air France/Komisja

(Sprawa T-894/16) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Środki wdrożone przez Francję na rzecz portu lotniczego Marseille Provence i korzystających z niego przedsiębiorstw lotniczych — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Dotacje inwestycyjne — Zróżnicowanie opłat lotniskowych mających zastosowanie do lotów krajowych i do lotów międzynarodowych — Obniżone opłaty lotniskowe w celu zachęcania do lotów z nowego terminalu Marseille Provence 2 — Brak indywidualnego oddziaływania — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Niedopuszczalność)

(2019/C 328/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Air France (Tremblay-en-France, Francja) (przedstawiciel: R. Sermier, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë, C. Giolito i C. Georgieva-Kecsma, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Aéroport Marseille Provence SA (Marignane, Francja) (przedstawiciel: A. Lepière, avocat), Ryanair DAC, dawniej RyanairLtd (Dublin, Irlandia) i Airport Marketing Services Ltd (Dublin) (przedstawiciele: E. Vahida i I.-G. Metaxas-Maranghidis, avocats)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/1698 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.22932 (11/C) (ex NN 37/07) wdrożonej przez Francję na rzecz portu lotniczego Marseille Provence i korzystających z niego przedsiębiorstw lotniczych (Dz.U. 2016, L 260, s. 1).

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*
- 2) *Société Air France pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.*
- 3) *Ryanair DAC i Airport Marketing Services Ltd, jak też Aéroport Marseille Provence SA pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Transdev i in./Komisja

(Sprawa T-291/17) (¹)

(Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez region Île-de-France — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Pojęcia pomocy istniejącej i nowej pomocy — Artykuł 107 TFUE — Artykuł 108 TFUE — Artykuł 1 lit. b) ppkt (i) i (v) rozporządzenia (UE) 2015/1589 — Termin przedawnienia — Artykuł 17 rozporządzenia 2015/1589 — Obowiązek uzasadnienia)

(2019/C 328/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Transdev (Issy-les-Moulineaux, Francja), Transdev Île de France (Issy-les-Moulineaux), Transports rapides automobiles (TRA) (Villepinte, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Salat-Baroux)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, C. Georgieva-Kecsmar i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji (UE) 2017/1470 z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej programów pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw świadczących usługi transportu autobusowego w regionie Île-de-France (Dz.U. 2017, L 209, s. 24).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Transdev, Transdev Île de France i Transports rapides automobiles (TRA) pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Région Île-de-France/Komisja

(Sprawa T-292/17) (¹)

(Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez region Île-de-France — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Korzyść — Selektywny charakter — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Obowiązek uzasadnienia — Pojęcie pomocy istniejącej i nowej pomocy — Artykuł 108 TFUE — Artykuł 1 lit. b) ppkt (i) i (v) rozporządzenia (UE) 2015/1589)

(2019/C 328/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Région Île-de-France (Francja) (przedstawiciel: adwokat J.P. Hordies)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, C. Georgieva-Kecsma i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji (UE) 2017/1470 z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej programów pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw świadczących usługi transportu autobusowego w regionie Île-de-France (Dz.U. 2017, L 209, s. 24).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Région Île-de-France pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Optile/Komisja**(Sprawa T-309/17) ⁽¹⁾**

(Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez region Île-de-France — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Pojęcia pomocy istniejącej i nowej pomocy — Artykuł 107 TFUE — Artykuł 108 TFUE — Artykuł 1 lit. b) ppkt (i) i (v) rozporządzenia (UE) 2015/1589 — Termin przedawnienia — Artykuł 17 rozporządzenia 2015/1589)

(2019/C 328/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Organisation professionnelle des transports d'Île de France (Optile) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci F. Thieriez i M. Dangibeaud)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, C. Georgieva-Kecsmar i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji (UE) 2017/1470 z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej programów pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw świadczących usługi transportu autobusowego w regionie Île-de-France (Dz.U. 2017, L 209, s. 24).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Organisation professionnelle des transports d'Île de France (Optile) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Ceobus i in./Komisja**(Sprawa T-330/17) ⁽¹⁾**

(Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez Francję w latach 1994–2008 — Dotacje inwestycyjne przyznane przez region Île-de-France — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Pojęcia pomocy istniejącej i nowej pomocy — Artykuł 107 TFUE — Artykuł 108 TFUE — Artykuł 1 lit. b) ppkt (i) i (v) rozporządzenia (UE) 2015/1589 — Termin przedawnienia — Artykuł 17 rozporządzenia 2015/1589)

(2019/C 328/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ceobus (Génicourt, Francja) oraz pozostałe skarżące, których nazwy wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciele: początkowo D. de Combles de Nayves, następnie F. Segalen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, C. Georgieva-Kecsmar i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji (UE) 2017/1470 z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej programów pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw świadczących usługi transportu autobusowego w regionie Île-de-France (Dz.U. 2017, L 209, s. 24).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ceobus oraz pozostałe skarżące, których nazwy figurują w załączniku, pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Steifer/EKES

(Sprawa T-331/17) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Uprawnienia emerytalne nabyte przed wstąpieniem do służby Unii — Przeniesienie do systemu Unii — Doliczenie okresu służby — Zwrot kwoty odpowiadającej uprawnieniom emerytalnym nieuwzględnionym przy obliczeniu lat służby uprawniających do emerytury w systemie emerytalnym Unii — Brak nowych istotnych okoliczności faktycznych — Brak usprawiedliwionego błędu — Odpowiedzialność — Niedopuszczalność)

(2019/C 328/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Guy Steifer (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M.A. Lucas i M. Bertha)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (przedstawiciele: M. Pascua Mateo, K. Gambino i L. Camarena Januzec, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Troncosa Ferrera i F.M. Hislaira)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 270 TFUE, po pierwsze, stwierdzenia nieważności pisma dyrektora zasobów ludzkich i finansowych EKES z dnia 21 października 2002 r. oddalającego wniosek skarżącego z dnia 2 października 2002 r. dotyczący zwrotu, wraz z odsetkami za opóźnienie, nieuwzględnionej części uprawnień emerytalnych przeniesionych do systemu emerytalnego Unii Europejskiej, a także decyzji 360/03 A wspomnianego dyrektora z dnia 15 grudnia 2003 r. określającej uprawnienia emerytalne skarżącego, po drugie, nakazanie EKES zwrotu skarżącemu kwoty zaległych płatności okresowych przekazywanych przez Office national des pensions (krajowy urząd emerytalny) do EKES od dnia 1 stycznia 2004 r. tytułem przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącego i, comiesięcznie, kwoty wspomnianych zaległych płatności okresowych, jakie zostaną wypłacone w przyszłości, oraz po trzecie, naprawienia szkody, jaka miała zostać wyrządzona skarżącemu ze względu na jeden z elementów uzasadnienia wspomnianego pisma, w którym ów dyrektor miał błędnie powiadomić skarżącego, że nie przysługuje mu żadne belgijskie uprawnienie emerytalne.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Guy Steifer zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — STIF-IDF/Komisja

(Sprawa T-738/17) ⁽¹⁾

**(Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony bezprawnie przez Francję w latach 1994–2008 —
Dotacje inwestycyjne przyznane przez STIF-IDF — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem
wewnętrznym — Korzyść — Rekompensata kosztów związanych z wykonywaniem zobowiązań z zakresu usług
publicznych — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Obowiązek uzasadnienia)**

(2019/C 328/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Syndicat Transport Île de France (STIF-IDF) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Le Bret i C. Rydzynski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, C. Georgieva-Kecsma i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji (UE) 2017/1470 z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej programów pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw świadczących usługi transportu autobusowego w regionie Île-de-France (Dz.U. 2017, L 209, s. 24).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Syndicat Transport Île-de-France (STIF-IDF) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — Niemcy/Komisja**(Sprawa T-53/18) ⁽¹⁾****(Zbliżanie ustawodawstw — Rozporządzenie (UE) nr 305/2011 — Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012 — Wyroby budowlane — Normy zharmonizowane EN 13341:2005 + A1:2011 i EN 12285 — 2:2005 — Obowiązek uzasadnienia)**

(2019/C 328/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo T. Henze i J. Möller, następnie J. Möller, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Winkelmüllera, F. van Schewicka i M. Kottmanna)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i A. Sipos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji (UE) 2017/1995 z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie utrzymania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy zharmonizowanej EN 13341:2005 + A1:2011 dotyczącej naziemnych termoplastycznych zbiorników stacjonarnych do magazynowania olei opałowych lekkich, nafty oraz olei napędowych domowego użytku zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 (Dz.U. 2017, L 288, s. 36), i po drugie, decyzji Komisji (UE) 2017/1996 z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie utrzymania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy zharmonizowanej EN 12285-2:2005 dotyczącej zbiorników stalowych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 (Dz.U. 2017, L 288, s. 39).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Gollnisch/Parlament**(Sprawa T-95/18) ⁽¹⁾****(Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Zażalenie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Błąd w ustaleniach faktycznych)**

(2019/C 328/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Villiers-le-Mahieu, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i M. Ecker, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer, R. Meyer i A. Jensen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 1 lipca 2016 r. dotyczącej windykacji od skarżącego kwoty 275 984,23 EUR nienależnie wypłaconej tytułem dodatku na zatrudnienie asystentów parlamentarnych i powiązanej z nią noty obciążeniowej z dnia 5 lipca 2016 r. oraz decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r. o utrzymaniu w mocy decyzji kwestorów oddalającej zażalenie skarżącego na decyzje z dnia 1 lipca 2016 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bruno Gollnisch zostaje obciążony, poza własnymi kosztami postępowania, kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 142 z 23.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Klymenko/Rada

(Sprawa T-274/18) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek Rady zbadania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej)

(2019/C 328/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Oleksandr Viktorovych Klymenko (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: adwokat M. Phelippeau)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Vitro i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 48) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 5) w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwisko skarżącego pozostawiono w wykazie osób, podmiotów i organów, do których stosuje się środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim nazwisko Oleksandra Viktorovycha Khymenki zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Pshonka/Rada

(Sprawa T-285/18) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek Rady zbadania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej)

(2019/C 328/53)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Pavlovych Pshonka (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: V. Piessevaux i R. Pekař, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 48) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 5) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, objętych tymi środkami ograniczającymi.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, w zakresie, w jakim nazwisko Viktora Pavlovycha Pshonki zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, objętych tymi środkami ograniczającymi.

- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Pshonka/Rada

(Sprawa T-289/18) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek Rady zbadania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej)

(2019/C 328/54)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Artem Viktorovych Pshonka (Kramatorsk, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M.Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: V. Piessevaux i R. Pekař, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 48) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 5) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, objętych tymi środkami ograniczającymi.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, w zakresie, w jakim nazwisko Artema Viktorovycha Pshonki zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, objętych tymi środkami ograniczającymi.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Hauzenberger/EUIPO (TurboPerformance)**(Sprawa T-349/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TurboPerformance —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(UE) 2017/1001)**

(2019/C 328/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Andreas Hauzenberger (Sinzing, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Bittner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i D. Hanf, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 kwietnia 2018 r. (sprawa R 2206/2017-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego TurboPerformance jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Andreas Hauzenberger zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — Hugo's Hotel/EUIPO — H'ugo's (HUGO'S BURGER Bar)**(Sprawa T-397/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego
znaku towarowego HUGO'S BURGER Bar — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy H'ugo's — Względna
podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit.
b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)**

(2019/C 328/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hugo's Hotel Ltd (St. Julians, Malta) (przedstawiciel: adwokat R. Sladden)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Śliwińska i J. Ivanauskas, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: H'ugo's GmbH (Monachium, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 maja 2018 r. (sprawa R 1879/2017-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między H'ugo's a Hugo's Hotel.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Hugo's Hotel Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 27.8.2018.

Wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — XF/Komisja

(Sprawa T-482/18) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Dodatek na zagospodarowanie — Czasowa zmiana miejsca zatrudnienia — Zmiana miejsca zamieszkania)

(2019/C 328/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: XF (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji z dnia 2 października 2017 r. odmawiającej skarżącemu dodatku na zagospodarowanie w związku z jego przeprowadzką i rozpoczęciem służby w siedzibie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) w Brukseli (Belgia).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) XF zostaje obciążony własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 8.10.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 8 lipca 2019 r. — Lidl Stiftung/EUIPO — Amedei (For you)**(Sprawa T-480/16) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego For you — Decyzji o odrzuceniu zgłoszenia z powodu bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji — Następca bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)**

(2019/C 328/58)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Berger i M. Wolter)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik).*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem:* Amedei Srl (Pontedera, Włochy)**Przedmiot**

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2016 r. (sprawa R 851/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Amedei a Lidl Stiftung.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — Scaloni i Figini/Komisja**(Sprawa T-158/18) ⁽¹⁾****(Skarga o odszkodowanie — Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych — Dyrektywa 2014/59/UE i rozporządzenie (UE) nr 806/2014 — Pomoc państwa — Uchybienie wymogom formalnym — Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania — Oczywista niedopuszczalność)**

(2019/C 328/59)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Mario Scaloni (Ankona, Włochy) i Ennio Figini (Chiaravalle, Włochy) (przedstawiciel: adwokat P. Putti)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia, A. Steiblytė i K.P. Wojcik)

Interwencji popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Visaggio i M. Sammut, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Rebasti i J. Bauerschmidt, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkód majątkowych poniesionych rzekomo przez skarżących w wyniku odmówienia przez Komisję zezwolenia Republice Włoskiej na wdrożenie pomocy państwa na rzecz Banca delle Marche.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje odrzucona.*
- 2) *Mario Scaroni i Ennio Figini pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.*
- 3) *Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 5 lipca 2019 r. — ArcelorMittal Bremen/Komisja

(Sprawa T-544/18) (¹)

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych — Rozporządzenie (UE) nr 389/2013 — Przejściowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Powiadomienie o zmianie w tabeli krajowego rozdziału uprawnień dotyczącej Niemiec na okres 2013 — 2020 — Wniosek o dokonanie zmiany w tabeli krajowego rozdziału uprawnień zapisanej w Dzienniku transakcji Unii Europejskiej — Skarga na bezczynność — Polecenie wydane centralnemu administratorowi przez Komisję w toku postępowania — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)

(2019/C 328/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ArcelorMittal Bremen GmbH (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i D. Jacob, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland i A. Becker, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, oparty na art. 265 TFUE wniosek o stwierdzenie, że Komisja niezgodnie z prawem nie poleciła centralnemu administratorowi wprowadzenia zmiany do tabeli krajowego rozdziału uprawnień zapisanej w Dzienniku transakcji Unii Europejskiej (EUTL), zgłoszonej w dniu 8 lutego 2018 r. przez Republikę Federalną Niemiec i dotyczącej instalacji skarżącej, oraz, tytułem żądania ewentualnego, oparty na art. 263 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności domniemanej decyzji wydanej przez Komisję w dniu 31 sierpnia 2018 r. i dotyczącej wezwania skarżącej do działania z dnia 14 maja 2018 r.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Wniosek o „skarczenie” przedstawicieli Komisji Europejskiej, dotyczący przedstawienia przez nich nieprawidłowych informacji przed Sądem oraz uchybienia proceduralnemu obowiązкови mówienia prawdy, zostaje oddalony.*

- 3) Postępowanie w sprawie wniosku Republiki Federalnej Niemiec o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 4) Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez ArcelorMittal Bremen GmbH.
- 5) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

(¹) Dz.U. C 399 z 5.11.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. — VodafoneZiggo Group/Komisja

(Sprawa T-660/18) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Łączność elektroniczna — Artykuł 7 dyrektywy 2002/21/WE — Hurtowe dostawy dostępu stacjonarnego — Wspólna znacząca pozycja rynkowa — Specyficzne obowiązki regulacyjne nałożone na operatorów — Projekt środków udostępniony przez krajowy organ regulacyjny — Uwagi Komisji — Brak wszczęcia drugiego etapu postępowania — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Artykuł 130 regulaminu postępowania — Niedopuszczalność)

(2019/C 328/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VodafoneZiggo Group BV (Utrecht, Niemalandy) (przedstawiciele: adwokaci W. Knibbeler i A. Pliego Selie)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zawartej jakoby w piśmie z dnia 30 sierpnia 2018 r., które Komisja skierowała do niderlandzkiego organu regulacyjnego Autoriteit Consument en Markt (organu ochrony konsumentów i rynków, Niemalandy), zawierającym uwagi sformułowane na podstawie art. 7 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/21/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) (Dz.U. 2002, L 108, s. 33), w odniesieniu do projektu środków udostępnionych przez ten organ (sprawy NL/2018/2099 i NL/2018/2100).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosków Królestwa Niemalandów oraz T-Mobile Netherlands Holding BV, T-Mobile Netherlands BV, T-Mobile Thuis BV i Tele2 Nederland BV o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów zostaje umorzone.
- 3) VodafoneZiggo Group BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, z wyjątkiem kosztów związanych z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów.
- 4) VodafoneZiggo Group, Komisja, Królestwo Niemalandów oraz T-Mobile Netherlands Holding, T-Mobile Netherlands, T-Mobile Thuis i Tele2 Nederland pokrywają własne koszty związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów.

(¹) Dz.U. C 4 z 7.1.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 4 lipca 2019 r. — romwell/EUIPO (twistpac)**(Sprawa T-662/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego twistpac — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Obowiązek staranności — Artykuł 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna)

(2019/C 328/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: romwell GmbH & Co. KG (Breitscheidt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci: C. Spintig, S. Pietzcker i M. Prasse)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik).

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 sierpnia 2018 r. (sprawa R 336/2018-2), dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego twistpac jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) romwell GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 4 z 7.1.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Vattenfall Europe Nuclear Energy/Komisja**(Sprawa T-674/18) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Ustawa w sprawie 16-stej nowelizacji ustawy o energii jądrowej (Atomgesetz) — Wykonanie wyroku Bundesverfassungsgericht (federalnego trybunału sprawiedliwości) — Przedsiębiorstwa zarządzające elektrowniami jądrowymi — Przerwa w eksploatacji — Rekompensata finansowa za ilość niewyprodukowanej energii — Pismo Komisji — Brak konieczności formalnego zgłoszenia na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)

(2019/C 328/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vattenfall Europe Nuclear Energy GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Karpenstein i R. Sangi)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie o stwierdzenie nieważności decyzji, która miała być zawarta w piśmie Komisji z dnia 4 lipca 2018 r., podpisanym przez zastępcę dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji, adresowanym do Republiki Federalnej Niemiec.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w sprawie wniosku Republiki Federalnej Niemiec o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Vattenfall Europe Nuclear Energy GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Republika Federalna Niemiec, Vattenfall Europe Nuclear Energy i Komisja pokrywają własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 10 lipca 2019 r. — Pilatus Bank/EBC

(Sprawa T-687/18) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Polityka gospodarcza i pieniężna — Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi — Środki zawieszające podjęte przez krajowy organ nadzoru — Wyznaczenie osoby do kontaktów — Ograniczona komunikacja z EBC — Uchybienia proceduralne — Działania przejściowe lub przygotowawcze — Prawo do obrony — Niedopuszczalność)

(2019/C 328/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pilatus Bank plc (Ta'Xbiex, Malta) (przedstawiciele: adwokaci O.H. Behrends, M. Kirchner i L. Feddern)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Yoo, M. Puidokas i A. Karpf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 263 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności wiadomości elektronicznej EBC z dnia 10 września 2018 r. w zakresie, w jakim w wiadomości tej EBC wezwał skarżącą do przekazywania jej komunikatów za pośrednictwem właściwej osoby wyznaczonej zgodnie z prawem maltańskim lub za zgodą tej osoby.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Pilatus Bank plc zostaje obciążony kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 lipca 2019 r. — 3V Sigma/ECHA**(Sprawa T-176/19)****(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — REACH — Substancja uvasorb HEB — Procedura oceny — Decyzja Izby Odwoławczej ECHA — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)**

(2019/C 328/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 3V Sigma SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: początkowo C. Bryant, S. Hainsworth, solicitors, wspierany przez C. Krampitz, avocat, następnie przez C. Bryanta, S. Hainswortha i D. Andersona, solicitors)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: początkowo M. Heikkilä i W. Broere, następnie W. Broere, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania decyzji A-004-2017 Izby Odwoławczej ECHA z dnia 15 stycznia 2019 r. w sprawie oceny substancji chemicznej uvasorb HEB, a w konsekwencji — o przedłużenie terminu na przekazania wyników badań o czas zawieszenia wykonania decyzji lub o podjęcie wszelkich innych lub dodatkowych środków, które prezes Sądu uzna za konieczne lub właściwe.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
 - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — Highgate Capital Management/Komisja**(Sprawa T-280/19 R)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Pomoc państwa — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak konieczności przyjęcia wnioskowanych środków tymczasowych — Brak właściwości — Niedopuszczalność)**

(2019/C 328/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Highgate Capital Management LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Struys i I. Van Damme, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Blanck, A. Bouchagiar i K.- P. Wojcik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie dotyczące, po pierwsze, zawieszenia wykonania decyzji Komisji w sprawie oddalenia wniesionej do niej skargi dotyczącej pomocy państwa, która miała zostać bezprawnie przyznana na rzecz Eurobank Ergasias SA w drodze sprzedaży Piraeus Bank Bulgaria (SA.53105), i po drugie, zarządzenia innych środków tymczasowych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 12 lipca 2019 r. — CE/Komitet Regionów**(Sprawa T-355/19 R)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Służba publiczna — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)**

(2019/C 328/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CE (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komitet Regionów (przedstawiciele: J.C. Cañoto Argüelles, M. Esparrago Arzadun i S. Bachotet, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 278 i 279 TFUE, zmierzające, po pierwsze, do zawieszenia wykonania, tytułem głównym, decyzji Komitetu Regionów z dnia 17 kwietnia 2019 r. dotyczącej rozwiązania zawartej ze skarżącą umowy o pracę, a pośilkowo, pisma Komitetu Regionów z dnia 16 maja 2019 r. dotyczącego warunków odnoszących się do okresu wypowiedzenia i, po drugie, do zastosowania środków tymczasowych dotyczących uregulowania okresu wypowiedzenia.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 lipca 2019 r. — Camerin/Komisja**(Sprawa T-367/19 R)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Służba publiczna — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)**

(2019/C 328/68)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Laure Camerin (Bastia, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García Hirschfeld)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid, T.S. Bohr i D. Milanowska, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Żądanie na podstawie art. 278 i 279 TFUE, po pierwsze, zawieszenia wykonania decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wykonania zajęcia świadczeń emerytalnych skarżącej i, po drugie, przyjęcia środków tymczasowych zapewniających, by kwoty podlegające zajęciu nie przekroczyły miesięcznej kwoty odpowiadającej zasadniczemu wynagrodzeniu urzędnika na najniższym stopniu w grupie szaszerogowania AST 1.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2019 r. — Landesbank Baden-Württemberg/SRB**(Sprawa T-480/19)**

(2019/C 328/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i K. Rübsamen, adwokaci)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie składek wnoszonych ex ante za 2019 r. na poczet jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2019/10) włącznie z załącznikiem, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja i załącznik do niej dotyczy składki strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) ze względu na brak dostatecznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji
 - Skarżąca podnosi, że pozwana Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia, ponieważ zaskarżona decyzja nie jest dostatecznie uzasadniona, a załącznik składa się jedynie z zestawu danych liczbowych, które nie pozwalają na ustalenie, choćby w minimalnym zakresie, w jaki sposób i na podstawie jakich założeń pozwana obliczyła składkę skarżącą. Zaskarżona decyzja w żaden sposób nie spełnia zwiększonych wymogów w zakresie uzasadnienia. Naruszenie obowiązku uzasadnienia jest również istotne z uwagi na to, że wpływa na treść zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym w rozumieniu art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty ze względu na to, że skarżąca nie została wysłuchana
 - Ponadto pozwana Rada naruszyła procesowe prawo podstawowe skarżącej do bycia wysłuchanym, ponieważ przyjęła akt, który miał dla niej niekorzystne skutki prawne bez jej uprzedniego wysłuchania. Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym ma istotne znaczenie, ponieważ uwagi przedstawione przez skarżącą przed wydaniem zaskarżonej decyzji mogły doprowadzić do wydania odmiennej pod względem merytorycznym decyzji w sprawie obliczania składek.
3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej w rozumieniu art. 47 ust. 1 karty z powodu braku możliwości poddania zaskarżonej decyzji kontroli
 - Skarżąca podnosi, że pozwana Rada naruszyła przysługujące jej podstawowe prawo do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ sądowa kontrola zaskarżonej decyzji jest praktycznie niemożliwa. Ponadto pozwana nie zapewniła, w najszerszym możliwym zakresie, przestrzegania zasady postępowania kontradyktoryjnego tak, aby umożliwić skarżącej zakwestionowanie powodów, na których oparto zaskarżoną decyzję, a tym samym skuteczne wykorzystanie środków obrony.
4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 103 ust. 7 lit. h) dyrektywy 2014/59/UE⁽¹⁾, art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013⁽²⁾, art. 6 ust. 5 zdanie pierwsze rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63⁽³⁾, art. 16 i 20 karty oraz zasady proporcjonalności z powodu zastosowania mnożnika dla wskaźnika IPS (instytucjonalnego systemu ochrony)
 - Skarżąca podnosi, że pozwana Rada, naruszając art. 103 ust. 7 lit. h) dyrektywy 2014/59/UE, art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, art. 6 ust. 5 zdanie pierwsze rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63, art. 16 i 20 karty oraz zasadę proporcjonalności, nie zastosowała w pełni w odniesieniu do skarżącej wskaźnika IPS. Efekt ochronny instytucjonalnego systemu ochrony jest kompleksowy i jednakowy dla wszystkich instytucji członkowskich. Zróżnicowane traktowanie instytucji na poziomie wskaźnika IPS jest sprzeczne z systemem i arbitralne. Zaszeregowanie skarżącej do grupy instytucji o najwyższym profilu ryzyka jest również oczywiście nieuzasadnione i arbitralne.

5. Zarzut piąty: naruszenie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności z powodu zastosowania mnożnika korekty o ryzyko
- Skarżąca podnosi ponadto, że pozwana Rada naruszyła jej wolność prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasadę proporcjonalności poprzez obliczenie mnożników korekty o ryzyko, które nie są zgodne z profilem ryzyka skarżącej, który jest wyjątkowo dobry w porównaniu z profilem ryzyka innych instytucji zobowiązanych do opłacania składek. W przypadku skarżącej ryzyko przekształcenia się w podmiot objęty restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz wykorzystania środków z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) jest bardzo niskie. Uwzględnienie tego prawdopodobieństwa jest właśnie zadaniem mnożnika korekty o ryzyko, który musi odpowiednio odzwierciedlać ryzyko indywidualne.
6. Zarzut szósty: niezgodność z prawem art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 oraz załącznika I do tego rozporządzenia
- Wreszcie skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji również dlatego, że art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 oraz załącznik I do tego rozporządzenia naruszają zasadę skutecznej ochrony sądowej oraz zasadę pewności prawa. Skarżąca może incydentalnie, na podstawie art. 277 TFUE podnieść, że podstawa prawna zaskarżonej decyzji narusza prawo Unii wyższego szczebla. Artykuł 277 TFUE wyraża ogólną zasadę, zgodnie z którą niezgodność z prawem podstawy upoważnienia ma wpływ na indywidualną decyzję podjętą na jej podstawie w danej sprawie.

-
- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2019 r. — Puma/EUIPO — Gemma Group (Przedstawienie skaczącego zwierzęcia)

(Sprawa T-510/19)

(2019/C 328/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gemma Group Srl (Cerasolo Ausa, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w postaci przedstawienia skaczącego zwierzęcia) — zgłoszenie nr 11 573 474

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie R 2057/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i GEMMA GROUP S.r.l. kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2019 r. — Homoki/Komisja

(Sprawa T-517/19)

(2019/C 328/71)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Andrea Homoki (Gyál, Hungria) (przedstawiciel: T. Hüttl, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o to, aby na podstawie art. 264 skonsolidowanych wersji Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (!) stwierdził nieważności decyzji nr OCM(2019) 7991 (olaf.c.4[2019] 8720) wydanej w dniu 4 kwietnia 2019 r. przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć (zwany dalej „OLAF”) w sprawie OF/2015/0034/B4, a także decyzji nr OCM(2019) 11506 (olaf.c.4[2019] 12610) wydanej w dniu 22 maja 2019 r. w tej samej sprawie, wskazując na podstawie art. 264 TFUE akapit drugi strony zaskarżonych decyzji, które mają na celu ochronę tożsamości informatorów i poufności wewnętrznej notatki OLAF, a także dokumenty robocze postępowania;
- obciążenie pozwanej kosztami strony skarżącej na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszej zaskarżonej decyzji OLAF odmówił skarżącej dostępu do sprawozdania OLAF z inwestycji w oświetlenie publiczne spółki Elios Innovatív Zrt. (sprawa OLAF nr OF/2015/0034/B4), podczas gdy w drugiej zaskarżonej decyzji oddalił wniosek o potwierdzenie złożony przez skarżącą.

Na poparcie skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na ochronie praw podstawowych.

- Zaznajomienie się z wnioskowanym dokumentem wpisuje się w prawo do swobodnego wyrażania opinii i dostępu do informacji, które przysługuje skarżącej na podstawie art. 11 Karty praw podstawowych. Zdaniem skarżącej, odmawiając ujawnienia wnioskowanego dokumentu, pozwana naruszyła kryterium praw podstawowych ustanowione przez Kartę praw podstawowych i nie uwzględniła praw podstawowych, a jedynie ograniczyła w nieproporcjonalny sposób prawo skarżącej do swobody wyrażania opinii i dostępu do informacji.

2. Zarzut drugi oparty na obaleniu ogólnego domniemania zakazu dostępu
 - Skarżąca uważa, że ogólne domniemanie zakazu dostępu w odniesieniu do dokumentów OLAF jest sprzeczne z prawem. Zdaniem skarżącej podstawowe prawo dostępu do dokumentów nie może być pozbawiane treści w taki sposób, że organ stosujący prawo wyłącza ogólną zasadę jawności dokumentów sporządzonych przez instytucje (w niniejszej sprawie OLAF) bez dokonania oceny treści wnioskowanych danych.
3. Zarzut trzeci oparty na zaskarżeniu obowiązku poufności
 - Skarżąca zarzuca OLAF odmowę pełnego dostępu do dokumentów w oparciu o obowiązek poufności. Jest nieproporcjonalne ograniczenie, które pozwala, aby na podstawie wspomnianego obowiązku, każdy dokument z dochodzenia OLAF był wykluczony z ujawnienia, albowiem pozbawione zostaje w ten sposób całkowicie treści prawo obywatel Unii do dostępu do dokumentów instytucji Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty oparty na prawie dostępu
 - Skarżąca twierdzi, że sprzeczne z ogólną zasadą jawności jest to, że organ stosujący prawo pozwala na dostęp jedynie do określonych dokumentów, jeżeli wnioskodawca wykaże nadrzędny wzgląd interesu publicznego wobec domniemania zakazu dostępu. Zdaniem skarżącej organ, który przetwarza dane powinien uzasadnić, że zachodzi wyjątek pozwalający na ograniczenie ujawnienia.
5. Zarzut piąty oparty na braku uzasadnienia w odniesieniu do zewnętrznego nacisku i ochrony procesu podejmowania decyzji
 - Skarżąca uważa, że jeżeli chodzi o prawo dostępu, pozwana nie dokonała indywidualnej oceny i nie uzasadniła co do istoty, jaka dokładnie informacja była konieczna dla procesu podejmowania decyzji.
6. Zarzut szósty oparty na braku uzasadnienia w odniesieniu do ochrony interesów handlowych
 - Skarżąca podnosi, że pozwana nie uzasadniła dlaczego zezwolenie na dostęp zagrażałoby interesom handlowym osób fizycznych lub prawnych. Hipotetyczne zagrożenie nie może bowiem pozbawiać treści podstawowego prawa do poznania i ujawnienia informacji leżących w interesie powszechnym, przysługującego wnioskującemu o udzielenie informacji.
7. Zarzut siódmy oparty na uzasadnieniu przekazania danych osobowych ze względu na wykazany interes publiczny
 - Skarżąca twierdzi, że argument pozwanej dotyczący ochrony danych osobowych jest sprzeczny z prawem, ponieważ świadczenie usługi publicznej i korzystanie z publicznych pieniędzy powoduje, że ochrona danych osobowych doznaje ograniczeń. Ponadto skarżąca zarzuca, że pozwana nie poinformowała jej o tym, że powinna była uzasadnić możliwość zapoznania się z danymi osobowymi ze względów interesu powszechnego.
8. Zarzut ósmy oparty na nadrzędnym względzie interesu publicznego w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów
 - Skarżąca twierdzi, że istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu wnioskowanego dokumentu. Skarżąca uzasadnia nadrzędny interes publiczny w tym, że organy węgierskie nie powinny czekać z przeprowadzeniem oceny co do istoty w związku z poważnymi nadużyciami stwierdzonymi przez OLAF. Zdaniem skarżącej jedynie ujawnienie może być skutecznym narzędziem w tym zakresie.

(¹) Dz.U. 2010, C 83, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2019 r. — Interimg i in./Komisja**(Sprawa T-525/19)**

(2019/C 328/72)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Interimg SH.P.K. (Obiliq, Kosowo), Steinmüller Engineering GmbH (Gummersbach, Niemcy), Deling d.o.o. za proizvodnju, promet i usluge (Šići bb, Tuzla, Bośnia i Hercegowina), ZM- Vikom d.o.o. za proizvodnju, konstrukcije i montažu (Šibenik, Chorwacja) (przedstawiciel: R. Spielhofen, Rechtsanwalt), połączeni w konsorcjum

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, w imieniu i na rzecz Kosowa, z czerwca 2019 r. (za pośrednictwem niedatowanego dokumentu udostępnionego stronie skarżącej w dniu 7 czerwca 2019 r.) — Ref.: Ares(2019)3677456 07/06/2019 — w przedmiocie wykluczenia strony skarżącej z dalszego postępowania przetargowego i niewpisania jej na „Short List” w ramach postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego w ramach programu „Wsparcie UE na rzecz czystego powietrza dla Kosowa” dotyczącego zmniejszenia zapylenia i emisji NOx w TPP Kosowo B, jednostki B1 i B2 — numer referencyjny publikacji: EuropeAid/140043/DH/WKS/XK.

Pismem z dnia 2 sierpnia 2019 r. żądania zmieniono w sposób następujący:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, w imieniu i na rzecz Kosowa, z dnia 29 lipca 2019 r. (za pośrednictwem niedatowanego dokumentu udostępnionego stronie skarżącej w dniu 30 lipca 2019 r.) — Ref.: Ares(2019)3677456 07/06/2019 — w przedmiocie wykluczenia strony skarżącej z dalszego postępowania przetargowego i niewpisania jej na „Short List” w ramach postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego w ramach programu „Wsparcie UE na rzecz czystego powietrza dla Kosowa” dotyczącego zmniejszenia zapylenia i emisji NOx w TPP Kosowo B, jednostki B1 i B2 — numer referencyjny publikacji: EuropeAid/140043/DH/WKS/XK.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad przejrzystości, proporcjonalności i równego traktowania kandydatów, ponieważ pozwana nie wyjaśniła swoich wątpliwości dotyczących dokumentów przedłożonych przez stronę skarżącą, mimo iż wydawało się, że miała wątpliwości w tym względzie, i wykluczyła stronę skarżącą z dalszego postępowania przetargowego, nie dając im możliwości wyjaśnienia tych wątpliwości.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad przejrzystości i proporcjonalności, ponieważ pozwana nie uzasadniła swojej decyzji o wykluczeniu strony skarżącej z dalszego postępowania przetargowego, a jednocześnie nie udzieliła skarżącym dostępu do szczegółowego sprawozdania z oceny stanowiącego podstawę zaskarżonej decyzji oraz informacji na temat korzyści i cech charakterystycznych kandydatów zakwalifikowanych na krótką listę.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnej zasady, zgodnie z którą dokumenty przetargowe powinny być chronione przed wszelkimi zmianami w toku postępowania przetargowego, ponieważ zgodnie z informacjami przekazanymi przez pozwaną kandydatura skarżących została oceniona na podstawie podkryteriów i interpretacji, w odniesieniu do których nie było żadnych postanowień w dokumentach dotyczących tego postępowania.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 5 ust. 1 („Pomoc finansowa na podstawie niniejszego rozporządzenia jest zgodna z politykami Unii”) i art. 5 ust. 2 („Komisja, w porozumieniu z państwami członkowskimi, przyczynia się do wykonania zobowiązań Unii na rzecz większej przejrzystości i odpowiedzialności w dziedzinie udzielania pomocy, w tym poprzez podawanie do wiadomości publicznej informacji na temat wielkości pomocy i jej alokacji, zapewniając, aby dane były porównywalne na szczeblu międzynarodowym oraz łatwo dostępne, wymieniane i publikowane”) rozporządzenia (UE) nr 231/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA II) ⁽¹⁾ w odniesieniu do faktu, że byłoby to sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa zamówień publicznych.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 1 ust. 3 („Komisja zapewnia, by działania były wdrażane zgodnie z celami mającego zastosowanie instrumentu oraz przy zapewnieniu skutecznej ochrony interesów finansowych Unii”) i art. 1 ust. 6 („Unia stara się propagować, rozwijać i umacniać zasady demokracji, praworządności oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, na których się opiera, poprzez — w stosownych przypadkach — dialog i współpracę z krajami i regionami partnerskimi”) rozporządzenia (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego wspólne zasady i procedury stosowania unijnych instrumentów finansowania działań zewnętrznych ⁽²⁾ w związku z okolicznością, że byłoby to sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa zamówień publicznych.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przepisów „Przewodnika udzielania zamówień publicznych i przyznawania dotacji na działania zewnętrzne Unii Europejskiej — praktycznego przewodnika” (ważnego od dnia 2 sierpnia 2018 r.) („PRAG”) dotyczących zakresu tej procedury i przepisów ogłoszenia o zamówieniu (zdefiniowanego powyżej) przyjętego przez instytucję zamawiającą, a w szczególności pkt 17 tego ogłoszenia.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przepisów rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽³⁾, ponieważ pozwana nie uzasadniła swojej decyzji o wykluczeniu skarżących z dalszego postępowania w sprawie udzielenia zamówienia i jednocześnie nie udzieliła skarżącym dostępu do szczegółowego sprawozdania z oceny będącego podstawą zaskarżonej decyzji oraz do informacji na temat korzyści i cech charakterystycznych wykonawców wpisanych krótką listę.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁴⁾ („rozporządzenie finansowe”) w związku z niewystarczającym uzasadnieniem podstaw odrzucenia wniosku skarżących o dopuszczenie ich do udziału w postępowaniu, które jest uregulowane w ogłoszeniu o zamówieniu („Contract Notice”).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) (Dz.U. 2014, L 77, s.11).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych (Dz.U. 2014, L 77, s. 95).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. — DK/GSA

(Sprawa T-537/19)

(2019/C 328/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: DK (przedstawiciele: T. Bontinck i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Agencja Europejskiego GNSS

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Agencji GSA z dnia 20 maja 2019 r. odmawiającej pełnego dostępu do dokumentu „*summary of 26 June 2017 by Mr [X]*”;
- obciążenie Agencji GSA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przy stosowaniu art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43). W tym względzie skarżący uważa, że decyzja Agencji Europejskiego GNSS (GSA) z dnia 20 maja 2019 r. odmawiająca mu pełnego dostępu do dokumentu „*summary of 26 June 2017 by Mr [X]*” jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim odmowa ta opiera się na wyjątku dotyczącym ochrony bezpieczeństwa publicznego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ rozpatrywany dokument:
 - nie może być związany z aspektami bezpieczeństwa publicznego, gdyż dotyczy sprawy związanej z personelem Agencji; oraz
 - nie może być zaklasyfikowany jako opatrzony klauzulą [RESTREINT/RESTRICTED EU].
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przy stosowaniu art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001. W tym względzie skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim odmowa opiera się na wyjątku dotyczącym ochrony danych osobowych osób fizycznych, o których mowa w dokumencie, przewidzianym w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ powołanie się na ten wyjątek byłoby w niniejszej sprawie nieuzasadnione i nieproporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. — Casino, Guichard-Perrachon/Komisja

(Sprawa T-538/19)

(2019/C 328/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Casino, Guichard-Perrachon (Saint-Étienne, Francja) (przedstawiciele: adwokaci I. Simic, G. Aubron, O. de Juvigny i T. Reymond)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w oparciu o art. 277 TFUE stwierdzenie niemożności stosowania w niniejszym przypadku art. 20 rozporządzenia nr 1/2003, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 3761 z dnia 13 maja 2019 r.;
- w oparciu o art. 263 TFUE stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 3761 z dnia 13 maja 2019 r.;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ została wydana wyłącznie w oparciu o dokumenty zajęte podczas kontroli przeprowadzonej wcześniej na podstawie decyzji, które sama była niezgodna z prawem.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ jej podstawą jest art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), który to przepis sam jest niezgodny z prawem, a zatem nie można go stosować w niniejszym przypadku, zgodnie z art. 277 TFUE. Rzeczony przepis narusza bowiem prawo podstawowe do skutecznego środka odwoławczego, ponieważ nie pozwala przedsiębiorstwom będącym adresatami decyzji o kontroli Komisji skorzystać ze skutecznego środka odwoławczego od przebiegu kontroli.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego, ponieważ zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja ma nieograniczony czas ważności, zaś zakres stosowania zarazem nieprecyzyjny i nieproporcjonalny.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. — Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja

(Sprawa T-539/19)

(2019/C 328/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Les Mousquetaires (Paryż, Francja), ITM Entreprises (Paryż) (przedstawiciele: adwokaci N. Jalabert-Doury, K. Mebarek i B. Chemama)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zarządzenie połączenia niniejszej sprawy ze sprawą T-255/17;
- uwzględnienie zarzutu niezgodności z prawem art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 ze względu na to, że nie przewiduje on skutecznego środka zaskarżenia w odniesieniu do warunków wykonywania decyzji w sprawie kontroli, zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 8 i 13 [europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] oraz z art. 7 i 47 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej];
- stwierdzenie nieważności decyzji AT.40466 — Tute 1, nakazującej spółce Les Mousquetaires S.A.S. i wszystkim jej spółkom zależnym poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji odmawiających ochrony zagwarantowanej przez prawo Unii, któremu strona skarżąca podlega;

- stwierdzenie nieważności przyjętej przez Komisję decyzji, doręczonej stronie skarżącej w dniu 18 czerwca 2019 r., pozbawiającej ją, bez ważnego powodu, prawa do skutecznego środka zaskarżenia w odniesieniu do danych analizowanych w ramach trwającej kontroli;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych, prawa do nienaruszalności miru domowego i prawa do skutecznej ochrony sądowej ze względu na brak skutecznego środka zaskarżenia w postępowaniu sądowym w odniesieniu do warunków wykonania decyzji w sprawie kontroli.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) oraz praw podstawowych poprzez brak wystarczającego uzasadnienia decyzji w sprawie kontroli, a tym samym pozbawienie strony skarżącej podstawowych gwarancji, jakie są wymagane w tym zakresie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 oraz praw podstawowych ze względu na to, że Komisja nie miała żadnych przesłanek, które uzasadniałyby wydanie zaskarżonej decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 i praw podstawowych z uwagi na okoliczność, że decyzja w sprawie kontroli nie została poprzedzona bezstronnym badaniem, a wręcz przeciwnie, stwarza wszelkie pozory aktu wydanego w celu innym niż deklarowany.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 20 ust. 3 i 4 oraz art. 21 rozporządzenia nr 1/2003, jak też praw podstawowych, poprzez pozbawienie strony skarżącej podstawowych gwarancji, które jako takie są wymagane pod rygorem nieważności.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do sposobu, w jaki Komisja podjęła decyzję o celowości, czasie trwania i zakresie kontroli oraz trwającej kontroli.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia praw podstawowych poprzez wydanie decyzji o odmowie zapewnienia odpowiedniej ochrony dokumentów, których ochrony strona skarżąca domagała się na podstawie prawa Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia praw podstawowych poprzez pozbawienie strony skarżącej, bez ważnego powodu, prawa do przedstawienia sądowi Unii wniosku o zawieszenie badania danych zabezpieczonych pieczęcią do czasu rozstrzygnięcia niniejszej skargi.

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2019 r. — Malacalza Investimenti/EBC

(Sprawa T-552/19)

(2019/C 328/76)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Malacalza Investimenti (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Ghiglione, E. De Giorgi i L. Amicarelli)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem środków dowodowych, zgodnie z art. 91 akapit pierwszy lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem, wezwanie do przedstawienia decyzji wydanej przez EBC w dniu 2 stycznia 2019 r. w odniesieniu do Banca Carige S.p.A., a także pozostałych dokumentów będących przedmiotem wniosku potwierdzającego;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego postanowienia zgodnie z żądaniami skargi;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga skierowana jest przeciwko postanowieniu EBC LS/LdG/19/185 z dnia 12 czerwca 2019 r. przekazanego przez EBC w tym samym dniu pocztą elektroniczną zgodnie z art. 8 decyzji EBC/2004/3, którego przedmiotem jest oddalenie w całości wniosku potwierdzającego złożonego przez Malacalza Investimenti S.r.l. w celu uzyskania dostępu do decyzji z dnia 2 stycznia 2019 r., w której EBC wyznaczył komisarzy nadzwyczajnych Banca Carige S.p.A., a także szeregu powiązanych dokumentów.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności z prawem postanowienia o odmowie dostępu do decyzji EBC z dnia 2 stycznia 2019 r., a w szczególności:
 - błędnego zastosowania art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji EBC/2004/3; nieistnienie ogólnego domniemania braku dostępu do decyzji EBC w odniesieniu do aktów o skutku wiążącym, nie zaś o charakterze wyłącznie proceduralnym;
 - niewystarczającego charakteru przesłanek zastosowania art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji EBC/2004/3; informacje dotyczące Banca Carige S.p.A. zostały już podane do publicznej wiadomości, również ze względu na przestrzeganie obowiązków informacyjnych wynikających z uregulowań sektorowych;
 - naruszenia zasad proporcjonalności i bezstronności będącego wynikiem nieprzekazania jawnej wersji decyzji EBC z dnia 2 stycznia 2019 r.
 - naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na brak uzasadnienia postanowienia o odmowie dostępu; oraz
 - naruszenia prawa skarżącej do obrony i do kontroli sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczy niezgodności z prawem odmowy dostępu do dokumentów będących przedmiotem wniosku potwierdzającego innych niż decyzja EBC z dnia 2 stycznia 2019 r., w szczególności:
 - naruszenia i błędnego zastosowania postanowień art. 4 ust. 1 lit. c) w związku z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze decyzji EBC/2004/3 ze względu na niewystąpienie przesłanek zastosowania, brak uzasadnienia i naruszenie prawa do obrony;
 - błędnego zastosowania art. 27 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 ⁽¹⁾, art. 53 i nast. dyrektywy 2013/36/UE ⁽²⁾, a także art. 32 rozporządzenia EBC nr 468/2014 ⁽³⁾, a w konsekwencji braku możliwości podniesienia w stosunku do Malacalza Investimenti S.r.l. wyjątku dotyczącego poufności informacji zawartych ewentualnie w pozostałych dokumentach innych niż decyzja EBC z dnia 2 stycznia 2019 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

⁽³⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2019 r. — Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO — Fontana Food (GRILLOUMI)

(Sprawa T-555/19)

(2019/C 328/77)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: S. Malynicz QC, S. Baran, barrister, i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fontana Food AB (Tyresö, Szwecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy GRILLOUMI — zgłoszenie nr 1 5 963 291

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 maja 2019 r. w sprawie R 1 355/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO pokrycia własnych kosztów oraz kosztów strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2019 r. — Republika Cypryjska/EUIPO — Fontana Food (GRILLOUMI)**(Sprawa T-556/19)**

(2019/C 328/78)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Cypryjska (przedstawiciele: S. Małynicz, QC, S. Baran, barrister, i V. Marsland, solicitor)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Fontana Food AB (Tyresö, Szwecja)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GRILLOUMI — zgłoszenie nr 15 963 291*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 maja 2019 r. w sprawie R 1284/2018-4**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2019 r. — Seven/EUIPO (7Seven)**(Sprawa T-557/19)**

(2019/C 328/79)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Seven SpA (Leini, Włochy) (przedstawiciel: adwokat L. Trevisan)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy 7Seven — unijny znak towarowy 8 252 223*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 czerwca 2019 r. w sprawie R 2076/2018-5**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie wniosku o przywrócenie do stanu poprzedniego złożonego przez spółkę Seven SpA oraz wniosku o dokonanie wpisu nr 14 602 687 w odniesieniu do unijnego znaku towarowego nr 8 252 223.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 53 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 104 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2019 r. — Julius Sämann/EUIPO — Maharishi Vedic University (Przedstawienie drzewa)**(Sprawa T-559/19)**

(2019/C 328/80)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Julius Sämann Ltd (Thayngen, Szwajcaria) (przedstawiciel: D. Parrish, solicitor)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Maharishi Vedic University Ltd (Mgarr, Malta)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego w kolorach białym, brązowym, żółtym i w odcieniach niebieskiego (Przedstawienie drzewa) — zgłoszenie nr 15 666 639

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie R 1743/2018-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie zgłoszenia strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w tym postępowaniu i w postępowaniu przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 sierpnia 2019 r. — Lípidos Santiga/Komisja

(Sprawa T-561/19)

(2019/C 328/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lípidos Santiga, SA (Santa Perpètua de Mogoda, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokat P. Muñiz Fernández)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/807 z dnia 13 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do określania surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla oraz certyfikowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, a także załącznika do tego rozporządzenia.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym ogólne podejście pozwanej, w wyniku którego olej palmowy kwalifikuje się jako surowiec wysokiego ryzyka ILUC jest nieproporcjonalne.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie uznając, że olej palmowy, niezależnie od jego pochodzenia, stanowi surowiec wysokiego ryzyka ILUC.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego skarżąca twierdzi, że kryteria klasyfikacji oleju palmowego jako surowca wysokiego ryzyka ILUC są dyskryminujące.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia nie przeprowadziła niezbędnej oceny skutków.
5. Zarzut piąty, w ramach którego skarżąca twierdzi, że Komisja nie wskazała powodów leżących u podstaw opracowania wzoru, na podstawie którego ustalono, że olej palmowy jest surowcem wysokiego ryzyka ILUC.

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2019 r. — Muratbey Gida/EUIPO (Kształt plecionego sera)

(Sprawa T-570/19)

(2019/C 328/82)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Muratbey Gida Sanayi Ve Ticaret AŞ (Stambuł, Turcja) (przedstawiciel: adwokat M. Schork)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy w kolorach czarnym i białym (Kształt plecionego sera) — zgłoszenie nr 17 909 082

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 czerwca 2019 r. w sprawie R 106/2019-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2019 r. — Muratbey Gida/EUIPO (Kształt plecionego sera)**(Sprawa T-571/19)**

(2019/C 328/83)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Muratbey Gida Sanayi Ve Ticaret AŞ (Stambuł, Turcja) (przedstawiciel: adwokat M. Schork)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Trójwymiarowy unijny znak towarowy w kolorach czarnym i białym (Kształt plecionego sera) — zgłoszenie nr 17 912 280*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 czerwca 2019 r. w sprawie R 107/2019-4**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2019 r. — Muratbey Gida/EUIPO (Kształt plecionego sera)**(Sprawa T-572/19)**

(2019/C 328/84)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Muratbey Gida Sanayi Ve Ticaret AŞ (Stambuł, Turcja) (przedstawiciel: adwokat M. Schork)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Trójwymiarowy unijny znak towarowy w kolorach czarnym i białym (Kształt plecionego sera) — zgłoszenie nr 17 912 292

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 czerwca 2019 r. w sprawie R 108/2019-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2019 r. — Leinfelder Uhren München/EUIPO — Schafft (Leinfelder)

(Sprawa T-577/19)

(2019/C 328/85)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Lüft)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Thomas Schafft (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Leinfelder” — unijny znak towarowy nr 13 975 461

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 maja 2019 r. w sprawach połączonych R 1930/2018-2 i R 1937/2018-2.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim stwierdzono wygaśnięcie spornego znaku towarowego również dla towarów z klas 14 (zegarki) i 18 (paski do zegarków);

- oddalenie odwołania autora wniosku o unieważnienie w sprawie R 1930/2018-2
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania
- w wypadku przystąpienia drugiej strony do sprawy w charakterze interwenienta — obciążenie jej jej własnymi kosztami.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 3 lipca 2019 r. — Red Bull/EUIPO (Przedstawienie równoległoboku składającego się z dwóch części o różnych kolorach)

(Sprawa T-305/17) ⁽¹⁾

(2019/C 328/86)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2019 r. — Microsemi Europe i Microsemi/Komisja

(Sprawa T-227/18) ⁽¹⁾

(2019/C 328/87)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL